

ΣΙΩΝΙΤΗΣ

ΥΜΝΟΛΟΓΟΣ.

ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ Π. ΤΑΦΟΥ.

1873.

12/2/1859

38 Στοιχειώδης

Ο

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΟΥ

1859

Στοιχειώδης 38 (πρώτη εκδόσις 1859)
Εκδόσις 1859

α Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεὸς ἐν Σιών, καὶ σοὶ ἀποδοθήσεται
εὐχὴ ἐν Ἱερουσαλὴμ.

Ψαλμ. Ξδ'. 1.

Πρᾶξις Τυπογραφείου Ἀριθμ. 82.

Πολυκαίμων. Ε. Πανήν οχλός
ΣΙΩΝΙΤΗΣ

ΥΜΝΩΔΟΣ

Η

ΜΕΛΩΔΙΚΟΙ ΚΑΙ ΘΕΙΟΙ ΥΜΝΟΙ,

οὓς ψάλλομεν περιερχόμενοι καὶ λιτανεύοντες εἰς τὰ ἐντὸς
τοῦ πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πανσέβαστα
Προσκυνήματα καὶ θεῖα Παρεκκλήσια.

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ἤδη ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΚΕΛΕΥΣΕΙ

ΤΟΥ

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΘΕΙΟΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

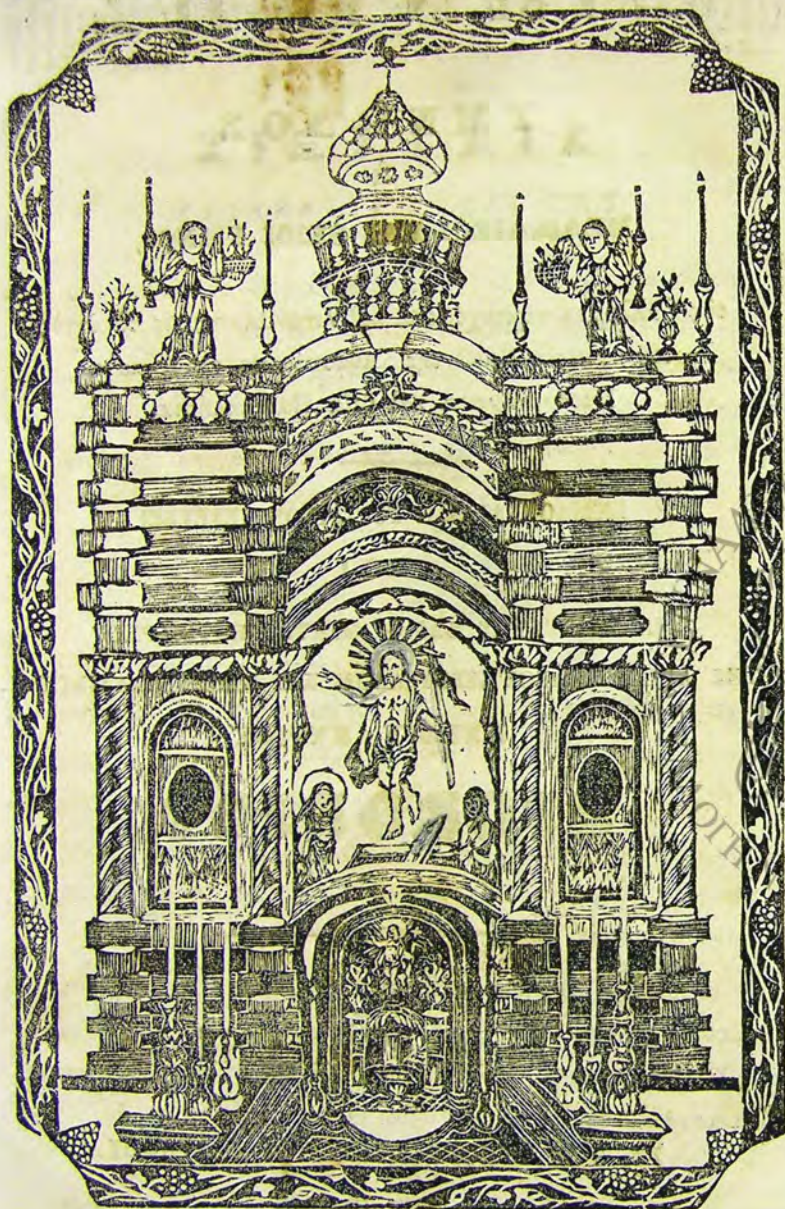
ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ.

ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ Π. ΤΑΦΟΥ.

1873.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν κτλ.

Γημ 2 καὶ 106

ἐν Ἱερουσαλὴμ 1855

ΔΙΑΤΑΞΙΣ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΛΙΤΑΝΕΙΑΣ.

Συναχθέντων τῶν εὐλαβεστάτων προσκυνητῶν ἐν τῷ παντέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, καὶ κατασπαζομένων τὸν ζωοδόχον τοῦ Κυρίου ἡμῶν τάφον, ὁ μὲν κανδηλάπτης διανέμει ἀνά ἐν κηρίον εἰς ἕκαστον αὐτῶν, οἱ δὲ χοροὶ ἱστάμενοι ἔμπροσθεν τοῦ ἱεροῦ Κουβούκλιου, ψάλλουσι τὰ ἀκόλουθα ἀναστάσιμα τροπάρια.

Ἦχος α'.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ ὅτε δοῶν ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι Σταυρὸν κατεδέξω καὶ θάνατον ἀναμάτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν ἀνάστασιν, ὡς φιλόανθρωπος.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου ἐγένοντο· κηρύττοντος γυναιξὶ τὴν ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἀγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη

ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐω-
δίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Εὐράναν μύρα μετὰ δακρύων ἐπὶ τὸ μνήμά σου αἱ γυναῖκες, καὶ
ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως
δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ ᾄδῃ τριημερεύσαντα· καὶ
προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτι-
σται πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ἦχος δ'. Ἐν τῇ καμίνῳ ἄβραμιαῖοι.

Ὡς ζωφόρος, ὡς παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως καὶ παστάδος πά-
σης βασιλικῆς ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστὲ, ὁ τάφος σου, ἡ
πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Ἦχος πλ. β'.

Ὁλβιος τάφος· ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δημι-
ουργόν, ζωῆς θησαυρὸς θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν
μελωδούντων· λυτρωτὰ ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τριήμερος ἀνέστης, Χριστὲ, ἐκ τάφου καθὼς γέγραπται, συνεγεί-
ρας τὸν προπάτορα ἡμῶν. Διό σε καὶ δοξάζει τὸ γένος τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν ἀνάστασιν.

Ἦχος βαρύς.

Ανέστη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, λύσας θανάτου τὰ δεσμά· εὐαγγελίζου
ἡμᾶς χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖται Οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰη-
σοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

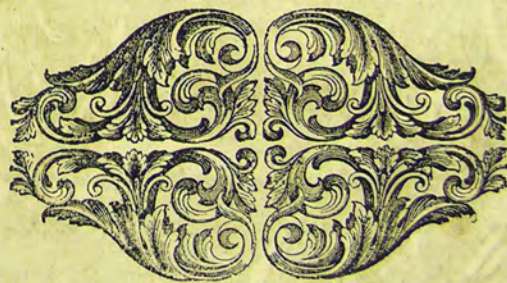
Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν προσκυνοῦντες οὐ παυόμεθα· αὐτὸς γὰρ
ἡμᾶς ἔσωσεν ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἅγιος Κύριος Ἰησοῦς ὁ δεί-
ξας τὴν ἀνάστασιν.

Ἦχος πλ. δ'.

Χαῖρε Σιών ἁγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον·
σύ γὰρ ἐδέξω πρώτη, ἄφρονι ἀμαρτιῶν, διὰ τῆς ἀναστάσεως.

Αναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς δοξαῖς προσέταξας γυναι-
ξί, κηρύξαι τὴν ἔγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται, καὶ δρομαῖος
ὁ Πέτρος ἐπέστη τῷ μνήματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ ὁρῶν κατ-
επλήττετο· ἔθεν καὶ κατεῖδε τὰ θρόνια μόνα· οὐδεὶς γὰρ βλέπειν
δύναται ἐν νυκτὶ τὰ προκείμενα, καὶ πιστεύσας ἐβόησε. Δόξα σοι
Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σώζεις ἅπαντας Σωτὴρ ἡμῶν· τοῦ Πατρὸς γὰρ
ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Ἐντεῦθεν δὲ, τοῦ Ἱερέως καὶ Διακόνου προπορευομένων μετὰ τῆς
συνήθους ἱερατικῆς στολῆς, μεταβαίνομεν εἰς τὸ ἱερὸν Προσκύ-
νημα, τὸ ἐπονομαζόμενον «Μή μου ἄπτου», ψάλλοντες τὸ ἀκό-
λουθον Μεγαλυνάριον.

Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, μή μου ἅπτου. Ἰωάν. κ'. 17.

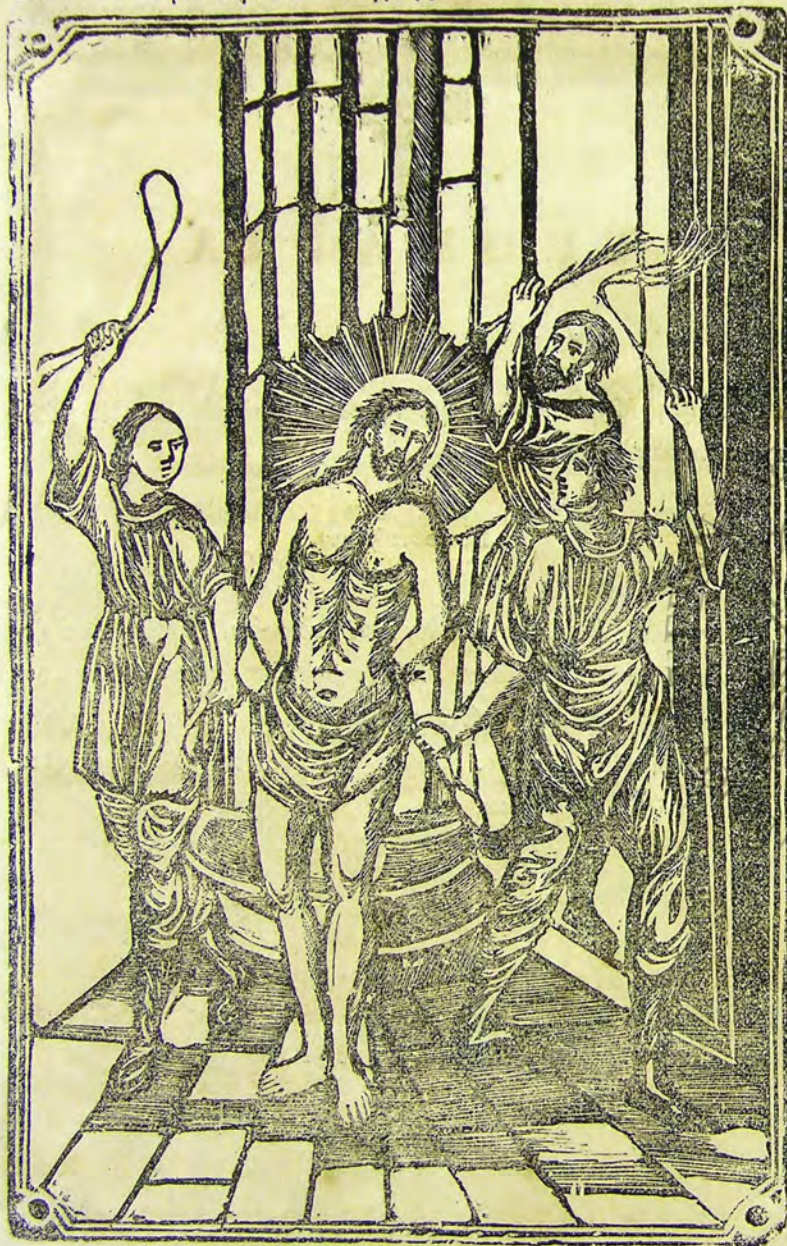

Μαγδαληνὴ Μαρία προσέδραμε τῷ τάφῳ, καὶ τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα, ὡς κηπουρὸν ἤσώτα.

Ἐξαποστειλᾶριον.

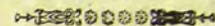
Δύω Ἀγγέλους βλέψασα ἐνδοθεν τοῦ μνημείου, Μαρία ἐξεπλήττετο, καὶ Χριστὸν ἀγνοοῦσα, ὡς κηπουρὸν ἐπηρώτα· Κύριε, ποῦ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μου τέθεικας; Κλήσει δὲ τοῦτον γνοῦσα εἶναι αὐτὸν τὸν Σωτῆρα, ἤκουσε, μή μου ἅπτου· πρὸς τὸν Πατέρα ἄπειμι, εἶπὲ τοῖς ἀδελφοῖς μου,

Τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐμαστίγησεν.
Ἰωάν. ιθ', 1. Μαθ. κζ', 26. Μάρκ. ιε', 15.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα ἐν τῷ πορεύεσθαι ἡμῶς λιτανεύοντας εἰς τὸ
Παρεκκλήσιον τῆς μαστιγώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν
εἰς ἥχον πλ. β'. κατὰ ἀλφάβητον.

Τὴν τιμιωτέραν.

Ανω σε ἐν θρόνῳ μετὰ Πατρὸς, καὶ κάτω ἐν στύλῳ μαστι-
γούμενόν σε σαρκί, ἡ κτίσις ὁρῶσα διεδονεῖτο φόβῳ, δοξάζουσα
τὴν θείαν σου συγκατάθεσιν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Βάθει σὼν κριμάτων νῶτον τὸν σὸν, εἰς μάστιγας Σῶτερ ἐκὼν δέ-
δωκας ἀγαθὲ, τὸν Ἀδάμ καὶ Εὐὰν μαστίγων ὅπως λύσης, ἐν φό-
βῳ ἀνυμνοῦντας τὴν εὐσπλαγγνίαν σου.

Δόξα Πατρί.

Γυμνὸς ἐν τῷ στύλῳ ὁ πᾶσαν γῆν, ἄνθεσι κοσμήσας ἐμαστίχθης
ὕπὲρ ὧν πρὶν, πληγαῖς τὴν Αἰγύπτου ἐμάστιξας γῆν Σῶτερ· δα-
ξάζομεν τὴν θείαν μακροθυμίαν σου.

Ἀἴμιον τῶν Ἑβραίων τὸ πρὶν πυρὸς, στύλῳ καὶ νεφέλῃ ὁδηγήσας
νῦν ὑπ' αὐτῶν, προσδεθείς τῷ στύλῳ τὸν νῶτον φραγγελοῦσαι·
δόξα Χριστὲ τῇ ἄκρᾳ φιλανθρωπίας σου.

Καὶ θυμῷ μὲν ὁ Ἱερεὺς· ὁ δὲ Διάκονος λέγει τὰς ἐπομένας αἰτήσεις

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπά-
κουσον καὶ ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Πατρὸς καὶ Πατριάρχου ἡμῶν (δεῖνος).

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Ἱερομονάχων,
Ἱεροδιακόνων καὶ Μοναχῶν, καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, υἰείας, σωτηρίας, κατενοδώσε-
ως καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν
καὶ ὀρθοδόξων προσκυνητῶν, ἐπιτρόπων τε καὶ συνδρομητῶν τοῦ παναγίου
καὶ ζωοδόχου Τάφου.

Ἐτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ἐν ταῖς διακονίαις καὶ
ἐν ἀποδημίαις ὄντων, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν ἐλεούντων, ἐλεησάντων, δια-
κονούντων τε καὶ διακονησάντων ἡμῖν ἐν τῇ ἁγίᾳ Μονῇ ταύτῃ.

Ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος. εἶτα· Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Διάκονος· Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως τὴν εὐχὴν ταύτην.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, μονογενὲς Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὑπερ-
άγαθε, πολυεύσπλαγχνε, δόξα τῇ ὑπὲρ νοῦν συγκαταβάσει σου·
δόξα τῇ ἄκρᾳ εὐσπλαγχνίᾳ σου· δόξα τῇ ἀπείρῳ φιλανθρωπίᾳ
σου· δόξα τῇ ἀφάτῳ μακροθυμίᾳ σου· ἡμεῖς γὰρ ἐσμέν οἱ παρα-
βάται, καὶ σὺ ὁ ἀναμάρτητος Πιλάτῳ κέκρισαι· ἡμεῖς ἐσμέν οἱ πατα-
ίσταται, καὶ σὺ ὁ δίκαιος κατακέκρισαι· ἡμεῖς ἐσμέν οἱ ὑπεύθυνοι,
καὶ σὺ ὁ ἀνεύθυνος τῷ στύλῳ δεθείς μεμαστίγῳσαι. Ὡ ἀφάτου
χρηστότητος, ὦ ἀνεικάστου φιλανθρωπίας· ὁ νῶτοις γεροῦσιν

ἐποχούμενος, τὸν νῶτον φραγγελοῦται· ὁ πληγαῖς τὴν Αἴγυπτον
μαστιγῶν, μαστιγῶν δέχεται. Ἀλλ' ὦ ὑπεράγαθε Κύριε, ὁ δι' ἡμᾶς
ὑποστάς μαστιγῶν, ἀπόστησον ἀφ' ἡμῶν τὰς τοῦ ἐχθροῦ μαστιγῶν,
καὶ τοῖς οἰκτιρμοῖς σου ἐπίσκεψαι· ὁ τραυματισθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν,
τὰ τραύματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἴασαι· ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν
ψυχοφθόρων παθὼν ἡμᾶς ἐλευθέρωσον· ἵνα σε τὸν ἀπαθῇ τῇ θεό-
τητι εὐγνωμόνως δοξάζωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

Εἶτα ἐκεῖθεν ἀπερχόμενοι εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῶν Κλαπῶν καὶ τῆς
Θεοτόκου, ψάλλομεν τὰ Τροπάρια, ὡς ὁρῶνται ἔμπροσθεν.

Εἰς ἧχον πλ. β'. Τὴν τιμιωτέραν.

Εχὼν,, ἀνεξίκακε Ἰησοῦ, πάθος κατεδέξω, τὴν ἀπάθειαν τοῖς
βροτοῖς, παρέχων υἱέ μου τοῖς πίστει προσκυνοῦσι, καὶ πόθῳ ἀνυ-
μναῖσι τὴν εὐσπλαγχνίαν σου,

Ζοφωθεὶς τὰς ὄψεις φθόνῳ δεινῷ, Ἑβραίων ὁ δῆμος σὲ τὴν τοῦ
κόσμου σπεύδει ζωὴν, ζωῆς τοῦ στερῆσαι, μακρόθυμε υἱέ μου·
ἀλλ' ἀνυμνῶ σου πόθῳ τὴν συγκατάβασιν.

Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία!
Λουκ. β', 35. Ἰωάν. ιθ', 25.

Εἰς ἕχρον πλ. β'. Τὴν τιμιωτέραν.

Ηκεις πρὸς τὸ πάθος ἐκὼν υἱέ, ἵνα παθὼν ῥύσῃ τὸν Ἀδὰμ καὶ τοὺς ἐξ Ἀδὰμ, καὶ μετὰ ἀνέμων, οἰκτίρμον, ἐλογίσθης, ὅπως τῆς ἀνομίας σώσῃς τὸν ἄνθρωπον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Θρήναις συνεκόπτετο ἡ ἄγνη, μήτηρ σου ὁρῶσα ἐκουσίως, ὦ λυτρωτὰ, πρὸς πάθος μολοῦντα, ὡς ἄκακον ἀρνίον· αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις παθὼν με λύτρωσαι.

Καὶ θυμῷ ὁ Ἱερεὺς· εἶτα ὁ Διάκονος τὰς συνήθεις αἰτήσεις, ὡς προεδήλωται, καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως.

Ασπιλε, ἀμολυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἀμίαντε, πανακήρατε, θεό-
νυμφε, θεοτόκε, Μαριάμ ἀειπάρθενε, Δέσποινα τοῦ κόσμου, κα-
ἐλπίς ἡμῶν· ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐν τῇ ὥρᾳ
ταύτῃ, καὶ, ὄν ἐξ ἁγνῶν σου αἱμάτων ἀπειράνδρως ἐκυσφόρησας
Ἰησοῦν Χριστὸν, ἔλεων ἡμῖν ἀπέργασαι ταῖς μητρικαῖς σου δεή-
σεσιν· ἡ τοῦτον κατιδοῦσα κατὰκριτον, καὶ τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης
τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τρῶσον ἡμῶν τὰς ψυχὰς τῷ θεῷ πόθῳ·
ἡ ἐπὶ τοῖς δεσμοῖς αὐτοῦ καὶ ὀνειδισμοῖς πικρῶς δακρύσασα, δάκρυα
κατανύξεως ἡμῖν δώρησαι· ἡ ἐπὶ τῇ ἐκουσίῳ αὐτοῦ ἀπαγωγῇ πρὸς
τὸν θάνατον τῇ ψυχῇ ὑπεραλγήσασα, τῶν ἀλγεινῶν τῆς ἀτιμίας
παθῶν ἡμᾶς ἐλευθέρωσον· ἵνα σε δοξάζωμεν τὴν ἀληθῶς δεδοξα-
σμένῃν εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

Ἀπερχόμενοι δὲ εἰς τὸ τοῦ ἁγίου Λογγίνου Πρεσβυτέρου Πρεσβυτήριον, ψάλλομεν τὰ
Τροπάρια ὡς ἑμπρόσθεν.

Ὁ δὲ ἐκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος. Μαθ. κζ', 54. Μαρκ. ιε', 39. Λουκ. κγ', 47.

Εἰς ἥγον πλ. β'. Τὴν τιμιωτέραν.

Γδὼν ὁ Λογγίνος τὰ ἐν τῷ σῶ, πάθει γεγονότα φρικτὰ λίαν καὶ θαυμαστά, Θεοῦ σε ἐπέγνω Υἱὸν ἐν ἀληθείᾳ, τρανῶς τε ὡμολόγει, ἀνακηρύττων σε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Κρεμάμενον ἥλιος ἐν Σταυρῷ, ἥλιε τῆς δόξης, καθορῶν σε κρύπτει τὸ φῶς, καὶ ὅλον φωτίζει φωτὶ θεογνωσίας, Λογγίνον σὲ εἶδέναι Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Δ ό ξ α.

Λογγίνου τὴν κάραν Ἑβραῖοι πρὶν, ὑπὲρ σοῦ Χριστέ μου, ἐκτεμόντες οἱ δολεροί, ἔκρυψαν κοπρία, γυνὴ τυφλὴ δὲ ταύτην ἀνέβλεψεν εὐροῦσα, καὶ σὲ δοξάζουσα.

Κ α ι ν υ ν.

Μακρόθυμε Σῶτερ Υἱὲ Θεοῦ, ὁ θεῖον Λογγίνον, κατιδόντα σε ἐν Σταυρῷ, φωτίσας, οἰκτίρμων, πρὸς σὴν θεογνωσίαν, καὶ ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις ἐκείνου φώτισον.

Καὶ μετὰ τὸ θυμιᾶσαι τὸν Ἱερέα ὁ Διάκονος τὰς συνήθεις αἰτήσεις· εἶτα ὁ Ἱερεὺς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ τῶν ἀνθρώπων υπεργλυκυτάτη ἀγάπη, τὸ φῶς, ἡ δόδς, ἡ ζωὴ καὶ σωτηρία ἡμῶν· εὐχαριστοῦμέν σου τῷ ἀπείρῳ ἐλέει, καὶ τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ καὶ χρηστότητι, δι' ἃ τὸν σταυρικὸν εἴλου θάνατον, ζωῶσαι θέλων ἡμᾶς τοὺς θανέν-

τας, ἀθάνατε. Καὶ νῦν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, ἀποροῦντες ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι δοῦλοί σου ὑμνων ἀνταξίων τῇ σῇ ἀγαθότητι, τὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὁμολογίαν τοῦ δικαίου Λογγίνου προσφέρονέν σοι λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ σύ. Σὺ εἶ Κύριε ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ παντός· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων· σὺ εἶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἀναζητήσας καὶ εὐρών, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναλαβὼν, καὶ Πατρί σου τῷ ἀνάρχῳ προσαγαγών. Σὺ οὖν, ὁ ὑπὸ πάντων καὶ ἐν πᾶσι καὶ διὰ πάντα δεδοξασμένος Κύριος, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς καὶ ἀναξίους ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σε πάντοτε· σὺ, ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος, καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· σὺ, ὁ ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῶν ἀνθρώπων ἐκουσίως πιὼν τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, πότισον ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως, καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν τὴν ἄφρῃν δώρησαι, πρεσβείαις τῆς ἀειπαρθένου σου Μητρὸς, τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων· Ἀμήν.

Ἐκείθεν δὲ ἀπερχόμενοι εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ διαμερισμοῦ τῶν ἱματίων τοῦ Χριστοῦ, ψάλλομεν τὰ Τροπάρια, ὡς ἐμπροσθεν φαίνονται.

Διμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον. Ματθ. κζ', 35.
Μάρκ. ιε', 24. Λουκ. κγ', 34. Ἰωάν. ιθ', 24.

Εἰς ἤχον πλ. β'. Τὴν τιμωτέραν.

Ναοῦ καταπέτασμα, Ἰησοῦ, διχῇ ἐμερίσθη, μερίζοντων στρατιωτῶν, τὰ ἱμάτιά σου, δηλοῦν ὡς γῇ ἐν πάσῃ, Ἑβραῖοι μερισθῇ-
σονται οἱ παράνομοι.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐένως στρατιῶται, Σῶτερ, τὸν σὸν ἄρρητον χιτῶνα, τὸν καὶ ἄνωθεν
ὕφαντον, οὐκ ἔσχισαν ὅλως, ἀλλ' ἔλαχον, οἰκτίρμον, ἢ ἡ Γραφὴ
κἀν τούτῳ τῶν Προφητῶν πληρωθῇ.

Δ ὁ ξ α.

Οἱ πρὶν κληρωσάμενοι, λυτρωτὰ, τῆς ἐπαγγελίας τὴν γῆν ταύτην
ἀχάριστοι, ἱμάτια τε τᾶλλα διεμερίσαντό σου, καὶ τῷ ἱματισμῷ σου
κληρὸν ἐπέθηκαν.

Κ α ἰ ν ὅ ν.

Πᾶσαν πονηρίας ὑπερβολὴν εἰργάσαντο, Σῶτερ, οἱ παράνομοι
κατὰ σοῦ, ἐξευτελίσαι δέ σε θέλοντες ἔτι μᾶλλον, καὶ τὰ ἱμάτια
σου διεμερίσαντο.

Καὶ θυμῷ μὲν ὁ Ἱερεὺς, ὁ δὲ Διάκονος τὰς συνήθεις αἰτήσεις, ὡς προ-
δεδήλωται· εἶτα ὁ Ἱερεὺς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως.

Βασιλεῦ ἅγιε, εὐσπλαγγνε καὶ πολυέλεε, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ
τοῦ ζῶντος, Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ· δόξα τῇ περὶ ἡμᾶς οἰκο-
νομίᾳ σου· δόξα τῇ ἄκρᾳ εὐσπλαγγνίᾳ σου. Σὺ γὰρ, Κύριε, ὑπὲρ
τοῦ κόσμου παθεῖν ἐλόμενος, ἐγυμνώθης ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν,
ὁ πᾶσαν τὴν γῆν ἐνδύων τοῖς ἄνθεσι· σοῦ καὶ τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοῦ
τόπου τούτου οἱ στρατιῶται διεμερίσαντο, τοῦ πρὶν τοῖς Ἑβραίοις

τῆς ἐπαγγελίας τὴν γῆν ταύτην διαμερίσαντος· καὶ οἱ τῶν σῶν με-
γάλων δωρεῶν καὶ χαρίτων κληρονόμοι γενόμενοι, κληρὸν ἔβαλον
ἐπὶ τὸν σὸν ἄνωθεν ὕφαντον χιτῶνα, οἱ ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες.
Ἄλλ' ἀνεξίκακε Κύριε, ὁ δι' ἡμᾶς γυμνωθῆναι καὶ γυμνὸς ἐπὶ
Σταυροῦ παγῆναι καταδεξάμενος, ἐνδυσον ἡμᾶς στολὴν σωτηρίας·
ἀμφιάσον ἡμᾶς τὸν ἐκ τῆς θείας σου χάριτος ἄνωθεν ὕφαντον χι-
τῶνα, καὶ τῆς σῆς βασιλείας κληρονόμους ἀνάδειξον· ἵνα σε ἀνυ-
μῶμεν εὐγνωμόνως, καὶ δοξολογῶμεν εὐχαρίστως εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπερχόμενοι δ' ἐκείθεν εἰς τὸν ναὸν τῶν θεοστέπτων βασιλέων, καλεῖ-
θεν εἰς τὸ ἅγιον σπήλαιον τῆς εὐρέσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ψάλλομεν
τὰ Τροπάρια, ὡς ἔμπροσθεν φαίνονται.

Σπουδῇ μεγίστῃ ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηνεν εἰς κόσμου λύτρον. Τροπάρ.
 ---Ἰδέτωσαν ἔθνη πάντα τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Εἰς ἕχον πλ. β'. Τὴν τιμιωτέραν.

Πώμην τὴν ἐξ ὕψους ἀναλαβὼν, πάλαι Κωνσταντῖνος ὁ θεόστυπος βασιλεὺς, τὴν αὐτοῦ μητέρα ἐκπέμπει μετὰ πόθου, σπουδῇ ἀναζητῆσαι τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Σοῦ τὸν ζωηφόρον, Χριστέ, Σταυρόν, ὃν πάλαι Ἑβραῖοι φθόνῳ ἔκρυψαν ἐν τῇ γῇ, εὐροῦσα ἡ θεία καὶ βασιλὶς Ἑλένη, ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ, πόθῳ ἡσπάζετο.

Δ ὁ ξ α.

Τὸ σπηλαιον τοῦτο, Σῶτερ Χριστέ, ὄλβιον ἐδείχθη, ὡς δεξάμενον ἑαυτῷ, τὸν θεῖον Σταυρόν σου, ὃν παράνομος δῆμος, Ἑβραίων πάλαι φθόνῳ ἐν τούτῳ ἔκρυψαν.

Κ α ἰ ν ὅ ν.

Ὑπὸ γῆν ἐκρύβη ὁ σὸς Σταυρὸς, ἥλιος καθάπερ, ἀλλ' ἀνέτειλε τηλαυγῶς, διὰ τῆς Ἀνάσσης, ἐκ τοῦ σπηλαίου τούτου· ᾧ πίστει παρεστῶτες, σὲ μεγαλύνομεν.]

Καὶ μετὰ τὸ θυμιάσαι τὸν Ἱερέα,
 ὁ Διάκονος τὰς συνήθεις αἰτήσεις, ὡς προδεδήλωται·
 εἶτα ὁ Ἱερεὺς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως.

Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, μονογενὲς Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ προανάρχου καὶ συναϊδίου σου Πατρὸς, Βασιλεῦ ἅγιε, πανοικτίρμον καὶ πολυεύσπλαγγνε, οὗ ἐν τῷ ὀνόματι πᾶν γόνυ κάμπτει ἐπουρανίων,

ἐπιγείων τε καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογεῖται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός· σὺ Κύριε ὁ κατὰ πάντα ὁμοιωθεὶς ἡμῖν, πλήν τῆς ἁμαρτίας, καὶ διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διαβρόχης, ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ προσκυνητῷ τούτῳ σπηλαίῳ παρισταμένους, ὅπου τὸν ζωοποιὸν καὶ τίμιόν σου Σταυρὸν οἱ μὲν σταυρῶταί σου φθόνῳ κατέκρυψαν, ἡ δὲ βασιλὶς θεία Ἑλένη πόθῳ ἀναζητήσασα εὑρε, καὶ φόβῳ προσεκύνησεν· ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἴλεως ἡμῖν γενοῦ, Κύριε· τὸν βίον ἡμῶν ἐπανόρθωσον, τοὺς τρόπους ἀγάθουνον, τὰς πράξεις διεύθυνον, κατὰ τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ ἐνδυνάμωσον· εἰ γὰρ ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου, σοῦ ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντος, ἔξω, ὡς εἶπας, ἐκβέβληται, ἀλλὰ τῶν αὐτοῦ παγίδων ῥῦσαι ἡμᾶς· ἀξίωσον τῆς χαρᾶς ἐκείνης, ἣν ἔσχεν ἡ μακαρία Ἑλένη, ὅτι εὑρε τὸν τίμιόν σου καὶ ζωοποιὸν Σταυρόν· ὁὗς Κύριε, τῇ Ἐκκλησίᾳ σου ὁμόνοιαν καὶ ἐνότητα, τοῖς βασιλεῦσι κράτος καὶ εἰρήνην, τοῖς ἄρχουσιν ὁμοφροσύνην, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου βίον ἀτάραχον καὶ γαλήνιον· τοὺς δὲ τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Σταυροῦ σου ἀναλαβόντας ἀξίωσον, Κύριε, ἀκολουθεῖν σοι ἐν ἀγαθῇ πολιτείᾳ καὶ βίου σεμνότητι· καὶ σοὶ μὲν τῇ ὁδῷ καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὑποταγῆναι καὶ συσταυρωθῆναι, ταῖς δὲ τοῦ βίου ἡδοναῖς νεκρωθῆναι· πρεσβείαις τῆς παναγράντου σου Μητρὸς, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ σου Σταυροῦ, ἱκεσίαις τῶν ἐνδόξων, θεοστέπων, μεγάλων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων· Ἀμήν.

Ἀναθάντες δὲ ἐκεῖθεν, καὶ ἀπερχόμενοι εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου, ψάλλομεν τὰ ἔμπροσθεν τροπάρια.

Καὶ πλέξαντες, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
Ματθ. κζ', 29. Μαρκ. ιε'. 17. Ἰωάν. ιθ'. 2.

Εἰς ἤχον πλ. β'. Τὴν τιμιωτέραν.

Φέρων ἐπονείδιστον, Ἰησοῦ, μακροθύμως πάθος, τὴν κοκκίνην χλαῖναν, Σωτήρ, ἐκὼν ἐνεδύθης ὁ βασιλεὺς ἀγγέλων· δοξάζομεν τὴν ἄκραν σου συγκατάβασιν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Χλαῖναν πορφύραν καὶ ἐξ ἀκανθῶν, στέφανον, Σωτήρ μου, ἐνεδύσω ὡς βασιλεὺς, παιζόμενος Λόγε ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τῶν βασιλευνόντων Βασιλεὺς ὕψιστος.

Δόξα Πατρί.

Ψευδῇ καταδέχεται Ἰησοῦς, πορφύραν καὶ χλεύην, ἐμπτυσμούς καὶ κολαφισμούς, κάλαμον ὡς σκῆπτρον, ραπίσματα καὶ ἄλλα, ὀνειδῇ ἐκὼν φέρει διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν.

Ω τῆς ἀνοχῆς σου, Ὑἱ Θεοῦ, καὶ μακροθυμίας, δι' ἣν πάθη σὺ τὰ φρικτὰ, ὑπέστης, Σωτήρ μου, δι' ὧν τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, παθὼν τῆς ἀτιμίας πάντα ἀπάλλαζον.

Καὶ θυμῷ ὁ Ἱερεὺς· ὁ δὲ Διάκονος, καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου· ὁ Ἱερεὺς, εἰρήνη πᾶσι· καὶ εὐθὺς, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα· ὁ Διάκονος, πρόσχωμεν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος, παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν. Καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην· καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ· καὶ γονυπετή-

σαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἐνέπαιζον αὐτῷ, λέγοντες· Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν, ἔλαβον τὸν κάλαμον καὶ ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιζαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι. Ἐξερχόμενοι δὲ, εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον, ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

Ὁ λαὸς, δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ Διάκονος τὰς συνήθεις αἰτήσεις· εἶτα ὁ Ἱερεὺς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως.

Φιλάνθρωπε, φιλάγαθε, πανάγιε, πολυεύσπλαγχνε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸ ἡμῶν ἀντίλυτρον καὶ τὸ ἔλεος, ἡ ἡμῶν σωτηρία καὶ ἀνάπλασις, ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς παθητοὺς πάθος καταδεξάμενος ὁ ἀπαθὴς τῇ θεότητι, ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν τοῦ ἐχθροῦ ἐπηρειῶν, καὶ ἀπόστρεψον ἀφ' ἡμῶν τῆς ὀργῆς σου τὸν θυμόν· ὁ μακροθύμως ὑπὲρ ἡμῶν ἐμπαιγμοῦ φορέσας πορφύραν, ἐνδυσον ἡμᾶς στολὴν ἀφθαρσίας· ὁ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπὶ τὴν παναγίαν σου κεφαλὴν καταδεξάμενος, ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, στεφάνωσον ἡμᾶς τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, καὶ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαιτοῦ εὐλόγησον· ὁ κάλαμον ὡς σκῆπτρον ἐπὶ τὴν δεξιάν σου λαβὼν, ὁ Βασιλεὺς τοῦ παντός, καὶ ἡμᾶς τῷ καλῷ τῆς σῆς χάριτος ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου ἀνάγαγε· ὁ ἐμπτυσμούς, χλεύην τε καὶ κολαφισμούς, δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, πάσης ἐπηρείας καὶ χλεύης τοῦ πονηροῦ ἀνωτέρους ἡμᾶς ἀνάδειξον· πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ ὑπεραμώμου σου Μητρὸς, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων· Ἀμήν.

Ἀπερχόμενοι δὲ ἐκείθεν, καὶ ἀναβαίνοντες εἰς τὸν Πανάγιον καὶ φρικτὸν Γολγοθᾶν, ψάλλομεν τὰ ἔμπροσθεν Τροπάρια.

Ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τόπον, ὃς λέγεται Ἑβραϊστὶ Γολγοθᾶς, ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν. Ἰωάν. ιθ'. 17. Ματθ. κζ'. 35. Μάρκ. ιε'. 22. Λουκ. κγ'.

Εἰς ἧχον πλ. δ'. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Ανάρχου Πατρὸς ὁ Λόγος, καὶ φῶς τὸ πρὸ τῶν αἰώνων, καταυ-
γασθῆναι τὸν νοῦν μου, θερμῶς ἐξ οὗ ἐξαιτοῦμαι, ὅπως ἰσχύσω ὑ-
μνήσαι, τὰ πάθη καὶ τὸν Σταυρόν σου.

Βεβήλοις ὅπως ὑπάρξης, ἄγνωστος, γνῶσον, Χριστέ μου, ὑπὸ τοὺς
πόδας σου ἔθου, καὶ σκότος ἀποκρυφῇ σου· γνωστῶς δ' ἡμεῖς σε
ιδόντες, δοξάζομέν σου τὰ πάθη.

Γυμνός, Χριστέ, ἐπὶ ξύλου, ἀνῆρτησαι, λυτρωτά μου, ὅπως ἐμὲ
ἐπενδύσης, χιτῶνα τῆς ἀφθαρσίας, ὃν ἀπεδύθην ὁ τάλας, δι' ἀκρα-
σίας τῆς πάλαι.

Διψῶν, Σωτὴρ, τῶν ἀνθρώπων, τὴν σωτηρίαν κατῆλθες, ἐν κόσμῳ,
τῶν πατρικῶν σου, μὴ ἐκστάς κόλπων οὐδόλως, καὶ ὑποστάς ἐκὼν
πάθη, παθῶν ἐρρύσω τοὺς πάντας.

Ἐπὶ γῆς, Σῶτερ, κατῆλθες, ἵνα ἐμὲ ἀναγάγῃς, ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυ-
ψώθης, ὅπως ἐμὲ ἀνυψώσης, καὶ μέχρις ἄδου κατέβῃς, ἵνα ἐμὲ
ἀνελκύσῃς.

Ζωῶσαι θέλων, οἰκτίρμον, τὴν πάλαι θανατωθεῖσαν, τῇ ὄψεως
συμβουλίᾳ, παγγενῇ βρότειον φύσιν, ἐπὶ Σταυροῦ θανατοῦσαι, καὶ
ζωὴν ταύτην δωρεῖσαι.

Ἡ σὴ θεότης, Χριστέ μου, ἀπαθὴς ὅλως ὑπάρχει, εἰ καὶ Ἑβραῖοι
τῷ φθόνῳ, κατέκρινάν σε θανάτῳ, σταυρώσαντές σε ἀφρόνως, ἐν
τούτῳ, Σῶτερ, τῷ τόπῳ.

Θεοῦ γὰρ, Θεὲ Ἀγε, ἡ κτίσις σὲ καθορῶσα, ἐπὶ Σταυροῦ ἡπλω-
μένον, καὶ πάσχοντα ὑπὲρ δούλων, τῷ φόβῳ διεκλονεῖτο, συμπά-
σχουσά σοι τῷ κτίστῃ.

Ἰνα ἡμᾶς πλανηθέντας, ἀναζητήσης, οἰκτίρμον, σαυτὸν ἐκένωσας
δούλου, μορφὴν λαβὼν ἐκουσίως, εὐρὼν δὲ ἤρας ἐπ' ὧμων, προσ-
αγαγὼν τῷ Πατρὶ σου.

Κόσμον δὲ κτίσας καὶ τοῦτο, ὑπερκοσμίως κοσμήσας, ἄκοσμος
νῦν ἐπὶ ξύλου, οὐ κάλλος ἔχων, οὐκ εἶδος, ἀνήρηται, ζωοδότα,
ὅπως τὸν κόσμον λυτρώσῃ.

Λόγῃ τὴν θείαν πλευράν σου, ἐκέντησαν Ἰουδαῖοι, ἐξ ἧς ἀρρώ-
τως προῆλθεν, αἷμα καὶ ὕδωρ, Σωτὴρ μου, δύω κρουνοὶ ἀποθαλάσας,
τοῖς σὲ πιστῶς ἀνυμνοῦσι.

Μέσον Ναοῦ διεσχίσθη, τὸ καταπέτασμα, Σῶτερ, ἐρράγχθησαν δὲ αἱ
πέτραι, καὶ ἡλῖος ἐσκοτίσθη, πᾶσα δὲ γῆ ἐσαλεύθη, σοῦ ὑψωθέν-
τος ἐν ξύλῳ.

Νεκρὸς, Χριστέ, ἐπὶ ξύλου, ὁρᾶσαι νῦν, λυτρωτά μου, θελήματι σῶ
ιδίῳ, ὁ ὢν ἀθάνατος φύσει, ἵνα ἡμᾶς νεκρωθέντας, ζωώσας ἀθα-
νατίσῃς.

Ξύλῳ Σταυροῦ προσηλώθης, μακρόθυμε Ἰησοῦ μου, ἵνα τὴν πάλαι
τοῦ ξύλου γεῦσιν, πικρὰν λύσῃς, Λόγε· δοξάζομέν σου τὰ πάθη,
σὺν τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ.

Οἱ πάλαι ἐξ ἀκροτόμου, μέλι θηλάσαντες πέτρας, πόμα πικρὸν
σοι προσῆξαν, μακρόθυμε Θεοῦ Λόγε· δοξά τῷ πάθει σου, Σῶτερ,
καὶ τῇ ἀγίᾳ σταυρώσει.

Προφητοκτόνων οἱ παῖδες, φθόνῳ βαλλόμενοι, Σῶτερ, ἐν μέσῳ
δύω ληστῶν σε, ἀνήρητησαν ὡς κακοῦργον· δοξολογοῦμεν τὰ πάθη,
σοῦ, πανοικτίρμον, ἐν πόθῳ.

Ρήσεις οὐδόλως συνήκαν, τῶν Προφητῶν Ἰουδαῖοι, ἀλλ' ἐπὶ ξύ-
λου σε, Σῶτερ, ἀνήρητησαν παρὰ νόμῳ· δοξάζομέν σου τὰ πάθη,
καὶ τὸν Σταυρὸν προσκυνοῦμεν.

Σὲ τὸν ἐν ὕδασι, Λόγε, κρεμάσαντα τὴν γῆν πᾶσαν, οἱ φονεῦται
τῶν δικαίων, κρεμάσαντες ἐν τῷ ξύλῳ, μυκτηρισμούς σοι προσ-
ῆγον, αὐτῶν τὰς κάρας κινοῦντες.

Τὴν ἄδικον σταύρωσίν σου, ἡ γῆ μὴ φέρουσα βλέπειν, τοὺς σταυ-
ρωτάς σου, οἰκτίρμον, καταπιεῖν ἐβουλήθη, ἀλλὰ τὸ σὸν ἐπιγινώ-
σα, μακρόθυμον συνεστάλη.

Υψώθης, Σῶτερ, ἐν ξύλῳ, ἐν μέσῳ δύο κακούργων· ὧν ὁ μὲν εἰς
βλασφημιῶν σε, δικαίως καὶ κατεκρίθη, ὁ δ' ἄλλος ὁμολογῶν σοι
τὸ μνήσθητί μου ἐσώθη.

Φόβῳ ἡ σύμπασα κτίσις, καὶ τρόμῳ διεδονεῖτο ὁρῶσά σε ἐπὶ ξύ-
λου, ἄπνουν νεκρὸν ἡπλωμένον, καὶ πάσχοντα ὑπὲρ δούλων, τὸν
ἀπαθῆ κατὰ φύσιν.

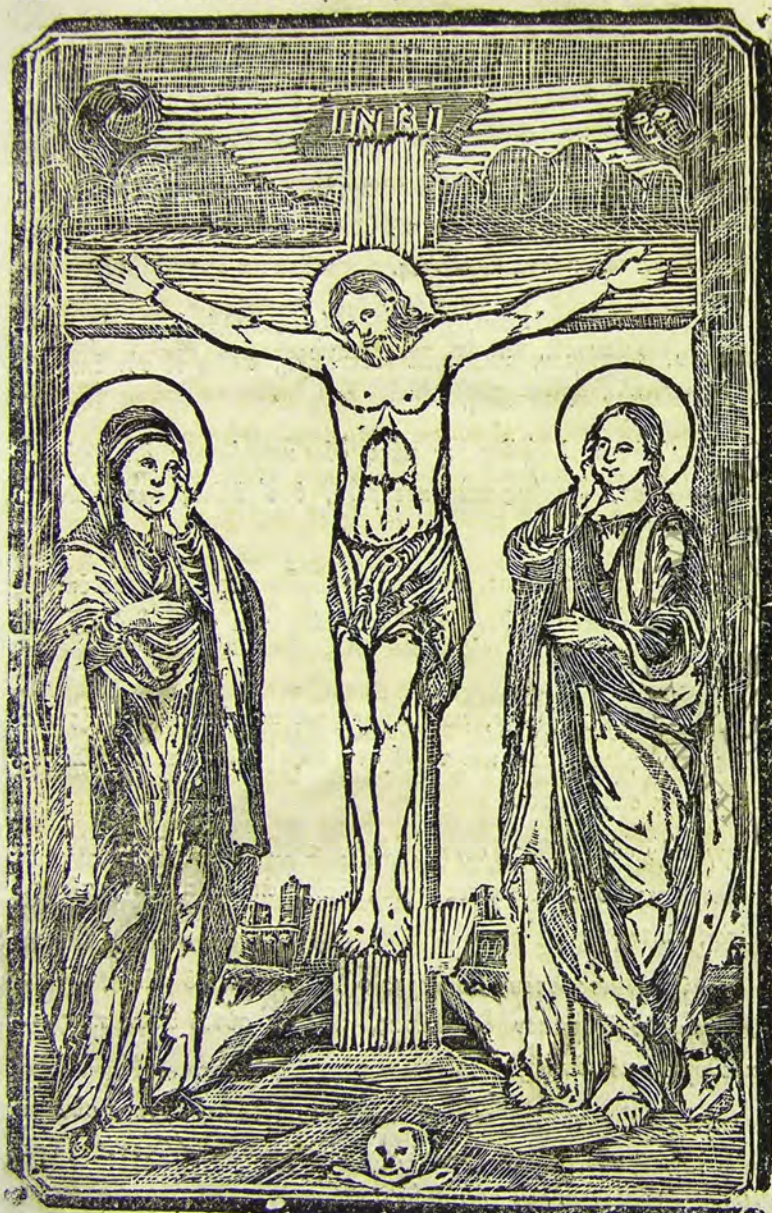
Χολὴν καὶ ὄξος ἐγεύσω, μακρόθυμε, τοῦ ποτίσαι, ἡμᾶς τῆς ἀθα-
νασίας, τὸν γλυκασμόν καὶ τὸ νᾶμα· δοξά τῷ πάθει σου, Σῶτερ,
καὶ τῇ ἀγίᾳ σταυρώσει.

Ψυχὴν τὴν σὴν ἤλθες, σῶτερ, ἐκὼν ἀντίλυτρον δοῦναι· ἐθελοντὶ
ὄθεν θνήσκεις, ὁ ὢν ἀθάνατος φύσει, ἡμᾶς ἀπαθανατίζων, τῷ σῶ
θανάτῳ, οἰκτίρμον.

Ὡ ἀνοχῆς ἀνεκφράστου! ὦ ἄκρας φιλανθρωπίας! ὁ πάλαι, Σῶτερ,
χερσί σου τὸν ἄνθρωπον διαπλάσας, πῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐκὼν πάσχων,
μακροθυμεῖς καὶ ἀνέχῃ;

Ὡ πολυεύσπλαγνε Σῶτερ, τὰ πάθη σου τοὺς τιμῶντας, σὺν τῷ
δικαίῳ ληστῇ σου, τάξον καὶ σῶσον, οἰκτίρμον, τῆς Θεοτόκου πρε-
σβείαις, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων.

Καὶ θυμῷ ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Διάκονος, καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς·
ὁ Ἱερεὺς, εἰρήνη πᾶσι· καὶ εὐθὺς τὸ,

Εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ κτλ. Ἰωάν. ιθ'. 34.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα
ὁ Ἱεροδιάκονος, προδύωμεν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὅς ἐστι λεγόμενος Κρανίου τόπος, ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν. Σταυρώσαντες δὲ αὐτόν, διμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Προφήτου· Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον. Καὶ καθήμενοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ. Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην. Οὐ τὸς ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λησταί, εἰς ἐκ δεξιῶν, καὶ εἰς ἐξ εὐωνύμων. Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτόν, κινῶντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες, ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτόν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατὰβῃ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὅμοίως δὲ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν Γραμματέων καὶ Πρεσβυτέρων καὶ Φαρισαίων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστι, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν αὐτῷ· πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν, ῥυσάσθω νῦν αὐτόν, εἰ θέλει αὐτόν· εἶπε γάρ, ὅτι Θεοῦ εἰμι υἱός. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λησταί οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτῷ. Ἀπὸ δὲ ἑκτῆς ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης. Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ λέγων, Ἥλι, Ἥλι, λαμὰ σαβαχθανί· τοῦτέστι, Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἔγκατέλιπες; Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἐστῶτων ἀκούσαντες ἔλεγον, ὅτι Ἥλιαν φωνεῖ οὗτος. Καὶ εὐθέως δραμὼν εἰς ἐξ αὐτῶν καὶ λαβὼν σπόγγον, πλήσας τε ὄξους, καὶ περιθεὶς καλὰμῳ, ἐπότιζεν αὐτόν· οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον, ἄφες ἰδῶμεν, εἰ ἔρχεται Ἥλιος σῶσαι αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, κράξας φωνῇ μεγάλῃ, ἄφῃκε τὸ πνεῦμα. Καὶ ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς

δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσεισθη, καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ τὰ μνημεῖα ἠνεψύθησαν, καὶ πολλὰ σώματα τῶν κοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη, καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς. Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα, ἐφοβήθησαν σφόδρα, λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.

Ὁ λαὸς, δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε.

Ὁ Διάκονος γὰρ συνήθεις αἰτήσεις, ὡς προδεδήλωται· ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὸ, εἰρήνη πᾶσι· τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μόνος μακρόθυμος καὶ φιλόθρωπος, ἀξίον καὶ δίκαιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς σὲ ὑμνεῖν, σὲ εὐλογεῖν, σοὶ εὐχαριστεῖν, καὶ σοῦ προσκυνεῖν τὴν ἄκραν φιλοφροσύνην καὶ ἀγαθότητα. Σὺ γὰρ δι' οἶκτον ἀνεκδιήγητον ὅλον τὸ ἡμέτερον προσλαβόμενος φύραμα ἐκ τῶν ἁγνῶν καὶ παρθενικῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου σου Μητρὸς, ἐν αὐτῷ τῷ προσλήμματι τὰ ἐπονείδιστα καὶ φρικτὰ πάθη ὑπέμεινας πάντα, καὶ ἐπὶ τούτοις πᾶσι τὴν ἐν τῷ φρικτῷ καὶ ἁγίῳ τούτῳ τόπῳ σωτήριον σταύρωσιν, καὶ τὸν ἐκούσιον θάνατον, ἀπαθανατίζων ἡμᾶς τοὺς νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ. Καὶ νῦν, ἀθάνατε Χριστέ βασιλεῦ, τῷ πλήθει τῶν σῶν κατακαμπτόμενος οἰκτιρισμῶν, ἐπιδε ἐφ' ἡμᾶς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος· καὶ καθάρισας ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, σὺν τῷ εὐγνώμονι ληστῇ τῷ, μνήσθητί μου, ὡς ἐκεῖνος βοῶντάς σοι, τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας ἀξίωσον. Μνήσθητι Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, προσκυνητῶν, ἐπιτρόπων τε καὶ συνδρομητῶν τῶν παναγίων τούτων προσκυνημάτων, ἐν οἷς οἱ ἄχραντοι πόδες σου ἔστησαν· καὶ καπαζίσσον αὐτούς τε καὶ ἡμᾶς, μέχρι τελευταίας ἡμῶν ἀναπνοῆς μετέχειν ἀκατακρίτως τῶν ἁγιασμάτων

σου, πρεσβείαις τῆς παναγράντου σου Μητρὸς, δυνάμει καὶ χάριτι τοῦ τιμίου σου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, ἱκεσίαις τοῦ ἡγαπημένου σου μαθητοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων Ἀμὴν.

Ἐν δὲ τῷ προσκυνεῖν τὸν λαὸν ἐπὶ τοῦ ἁγίου Γολγοθᾶ, ψάλλομεν τὰ παρόντα Τροπάρια ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους.

Εἰς ἤχον α'.

Δεῦτε πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἔστησαν ἄχραντοι πόδες, καὶ ἐν ξύλῳ θείῳ ζωοποιὰ παλάμαι ἐξετάθησαν, εἰς πάντων βροτῶν τὴν ἀπολύτρωσιν· ὃν περ καὶ κυκλοῦντες ἀναμέλψομεν· εὐλογεῖτω πᾶσα ἡ κτίσις τὸν σταυρωθέντα Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

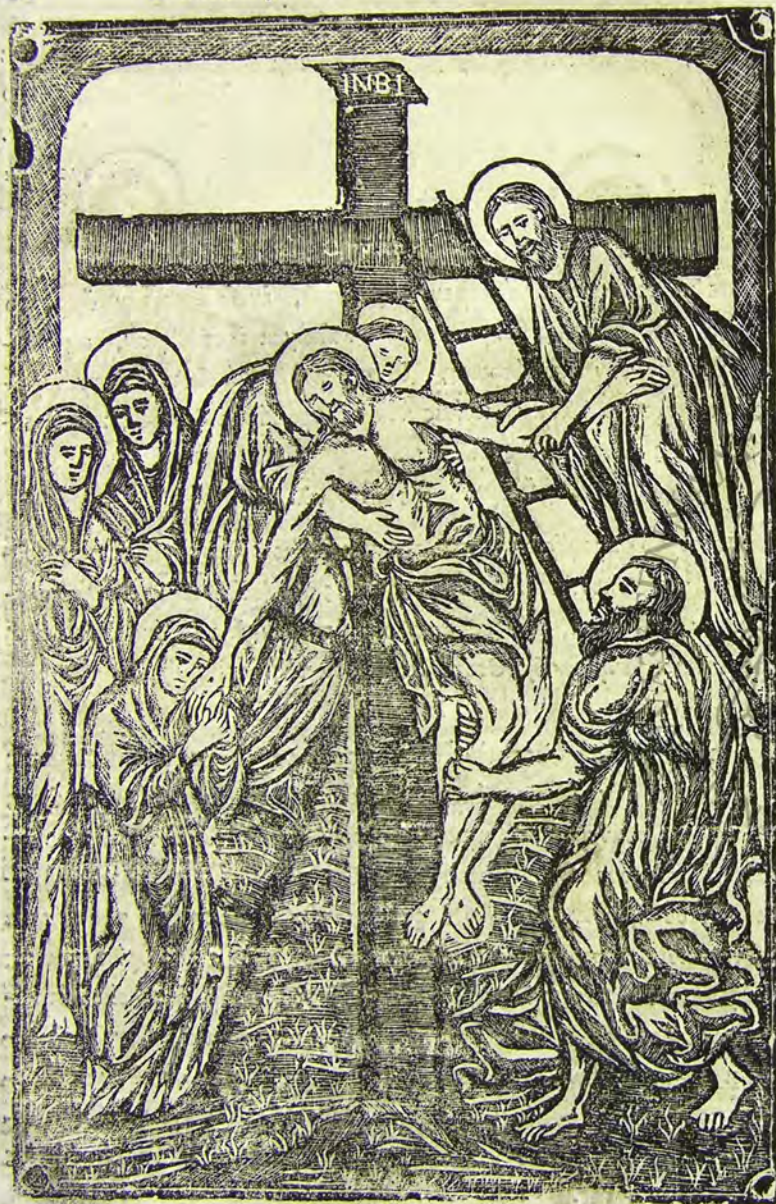
Ἔτερον. Εἰς ἤχον πλ. β'.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· Ἰδοὺ γὰρ προσκυνούμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου, Κύριε· καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν· πρεσβείαις, Κύριε, τῆς Θεοτόκου σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

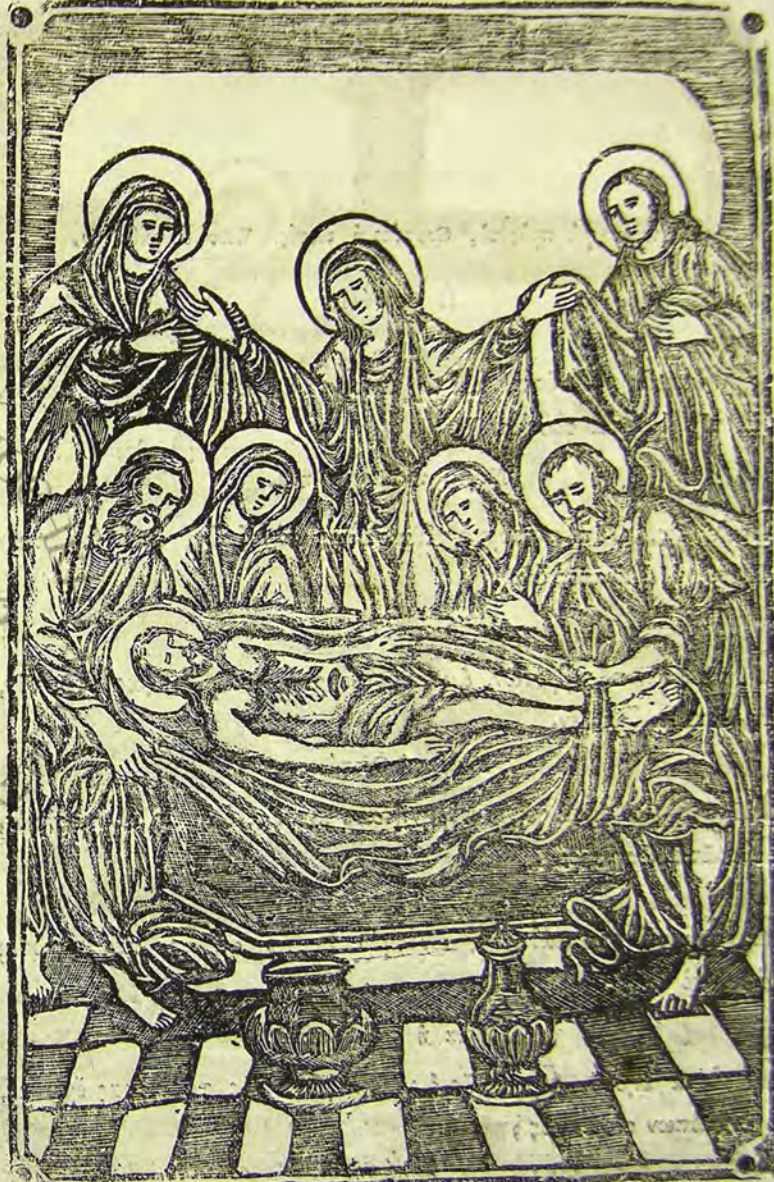
Ἦχος β'.

Δεῦτε πιστοὶ τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσωμεν· ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐκουσίως χεῖρας ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὗς πρὶν ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε. Δεῦτε πιστοὶ ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας. Δεῦτε πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρὲ, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις· ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει Ἰσμαηλίτην λαὸν κραταιῶς ὑποτάττοντες· σὲ νῦν μετὰ φόβου χριστιανοὶ ἀσπαζόμεθα, καὶ τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα Θεὸν δοξάζομεν λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς, τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Καταβάντες δὲ ἀπὸ τοῦ ἁγίου Γολγοθᾶ, καὶ ἀπερχόμενοι εἰς τὴν Ἀποκατήλωσιν, ψάλλομεν τὰ ἔμπροσθεν Τροπάρια.

— « Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτόν.
 Μαρκ. ιε', 46. Λουκ. χγ'. 53. Ἰωάν. ιθ'. 40.

Ἐλάβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐδηξάν αὐτὸ ὀθονίῳ μετὰ τῶν ἀρωμά-
 των. Ἰωάν. ιθ', 40. Λουκ. χγ', 53. Μαρκ. ιε', 46. Ματθ. κζ', 59.

Εἰς ἧχον γ'. πρὸς τὸ, Θεοτόκε ἡ ἐλπίς. Κατ' ἀλφάβητον.

Ἡ Θεοτόκος.

Α κατὰ ληπτόν ἐστι, καὶ ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, τὸ μυστήριον,
υἱέ, τῆς ἀρρήτου σου ταφῆς.

Μαρία ἡ Μαгдаληνή.

Βουλευθεῖς, ὦ πλαστοργέ, ἵνα σώσης τὴν ζωὴν, ἐκὼν θνήσκεις,
Ἰησοῦ, ἡ ἀθάνατος ζωή.

Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ.

Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, ἁμαρτία νεκρωθὲν, ὤφθη, ζωοδότα, νῦν,
σὺ θανάτῳ ζωοθέν.

Μαρία ἡ Θεοτόκος.

Δεῦρο δὴ μοι πᾶσα γῆ, συνθρηνήσατε πικρῶς, ὁ ζωῆς ὦν χορηγός,
καθορᾶται ὡς νεκρός.

Μαρία ἡ Μαгдаληνή.

Εν κρυπτῷ σου μαθητῆς, ὦν πρὶν Ἰωσήφ σαφῶς, πεφανέρωται
ιδὼν, τὸ κρυβὲν ἡλίου φῶς.

Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ.

Ζωοδότα Ἰησοῦ, τῆς ζωῆς ὁ γλυκασμός, πῶς τὰς κόρας ἐμυσας,
ὁ ἀνθρώπων φωτισμός;

Σαλώμη.

Η ζωὴ πάντων ζωὴν, τὴν ἐξώσασαν ζωῆς, ἅπαν γένος τῶν βρο-
τῶν, τῷ θανάτῳ σου ζωοῖς.

Αἱ Μυροφόροι πᾶσαι.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, ἡ ἀκρότης τῶν πιστῶν, δὸς ἡμῖν τὸν Ἰησοῦν,
περιπτύξασθαι Χριστόν.

Ἰωάννης ὁ ἐπιστήθιος.

Ιδε φίλον μαθητὴν, καὶ μητέρα, Ἰησοῦ ἔτι λόγον δὸς ἡμῖν, ἐκ
τοῦ στόματος τοῦ σοῦ.

Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος.

Κόσμου κόσμος ὦν, Χριστέ, ὤφθης ἄκοσμος νεκρός· κόσμον πλη-
σον οὖν χαρᾶς, ἀναστὰς θεοπρεπῶς.

Ἡ Θεοτόκος.

Λογχονύκτου σου πλευρᾶς, ὦ γλυκύτατε υἱέ, ἀποστάξεις τὴν
ζωὴν, Θεοῦ Λόγε καὶ Θεέ.

Νικόδημος.

Μύρον ὦν ὡς ἀληθῶς, ὁσμῆς μύρων τῶν ἐκ σοῦ, μύρα σοι προσ-
φέροντα, μύρισόν με, Ἰησοῦ.

Ἰωσήφ.

Νῦν κυκλοῦσι στρατιαί, νοεραὶ πᾶσαι φορικτῶς· πῶς τολμήσω οὖν
ἐγώ, σοῦ προσψαῦσαι ὁ οἰκτρός;

Ἡ Θεοτόκος.

Ξενωθέντα τὸν Ἀδὰμ, ξενωθείς ὁ πλαστοργός, ἐπανάγεις πρὸς
ζωὴν, ὁ υἱός μου καὶ Θεός.

Μαρία ἡ Μαгдаληνή.

Ο ταμίας τῆς ζωῆς, καὶ θανάτου νεκρωτῆς, πῶς ἑρᾶσαι νῦν νε-
κρός, ὑπτιος ὁ λυτρωτῆς!

Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ.

Ποῦ σου ἔδου, Ἰησοῦ, νῦν τὸ κάλλος τῆς μορφῆς; πέρας ἔλαβον
ἐν σοί, πᾶσαι ῥήσεις τῆς Γραφῆς.

Σαλώμη.

Ρεῖθρα βλύξεις, Ἰησοῦ, ἐκ τῆς θείας σου πλευρᾶς, ἀποπλύνοντα
βροτῶν, ἁμαρτίας τὰς πικράς.

Αἱ Μυροφόροι πᾶσαι.

Σέ, ὃν ἥλιος σταυρῷ, πρὶν ἐκρύβῃ θεωρῶν, πῶς, ἡλίου ποιητὰ, τά-
φος κρύψει ὡς νεκρόν;

Ἰωσήφ.

Τὸν ἀναβαλλόμενον, ὡς ἱμάτιον τὸ φῶς, πῶς σινδόσιν, Ἰησοῦ, σὲ
κηδεύσω σαρκικῶς;

Νικόδημος.

Υδωρ ἐκ τῆς σῆς πλευρᾶς, κρεῖττον ἔβλυσεν ὁσμῆς, ἥς μυρίζω
σε, Χριστέ, σμυρναλῆς τῆς ἐμῆς.

Ἡ Θεοτόκος.

Φάνη εἰδόν σε, Σωτὴρ, πρὶν σπαργάνοις ἐλικτόν, καὶ σινδόσι βλέ-
πω νῦν· οἶμοι, σχῆμα τί φρικτόν;

Αἱ Μυροφόροι πᾶσαι.

Χῶρον γῆς καὶ οὐρανοῦ τὸν κατέχοντα δρακί, νῦν κηδεύει Ἰωσήφ,
καὶ Νικόδημος σαρκί.

Ἡ Θεοτόκος.

Ψυχασῶστά μου υἱέ, περιφρούρει τὴν πληθύν, τῶν ὑμνούντων εὐ-
λαδῶς, σὴν ἐκούσιον ταφὴν.

Οἱ Εὐσεβεῖς.

Ω θεάνθρωπε Χριστέ, διαφύλαξον ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας σὴν ταφὴν,
καὶ προσφέροντας ὡδάς.

Καὶ μετὰ τὸ θυμιάσαι τὸν Ἱερέα, ὁ Διάκονος, καὶ ὑπὲρ τοῦ κατα-
ξιοθῆναι· ὁ Ἱερεὺς, εἰρήνη πᾶσι· καὶ εὐθὺς, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην
ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα. Ὁ Ἱεροδιάκονος, πρόσχωμεν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτησε τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρι-

μαθαίας (ὃν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον
τῶν Ἰουδαίων), ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἦλθε δὲ καὶ Νικό-
δημος (ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον), φέρων μίγ-
μα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡσεὶ λίτρᾶς ἑκατόν. Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδωκαν αὐτὸ ἐν ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, κα-
θὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν. Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου
ἔσταυρώθη, κῆπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω
οὐδεὶς ἐτέθη. Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων (ὅτι ἐγ-
γὺς ἦν τὸ μνημεῖον) ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ λαὸς, δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε.

Ἔτα ὁ Διάκονος τὰς προδηλωθείσας συνήθεις αἰτήσεις. Ὁ Ἱερεὺς
τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως.

Θεάνθρωπε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τὸ γλυκύτατον καὶ σωτήριο
ὄνομα, γιὰ καὶ Λόγε τοῦ Πατρὸς προαιώνιε καὶ ἀθάνατε, ὁ ἀπα-
θὴς τῇ θεότητι, ὁ ὑπακούσας τῷ ἰδίῳ Πατρὶ μέχρι θανάτου, θανά-
του δὲ σταυροῦ, ὁ μόνος ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος· σοὶ παρατιθέμεθα
τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰ σώματα· σοὶ παρατιθέμεθα τὴν ζωὴν
ἡμῶν καὶ πᾶσαν τὴν ἐλπίδα. Σὺ, Κύριε, ὁ δι' ἡμᾶς νεκρωθεὶς
σαρκί, τὰ πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν νέκρωσον· σὺ, ὁ ἐν τῷ ἁγίῳ τού-
τῳ τόπῳ ὑπὸ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου ἀρωματισθεὶς, ταῖς ὁσμαῖς
τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ σου Πνεύματος χαρίτωσον ἡμῶν τὰς ψυχὰς,
καὶ σὴν εὐωδίαν ἀνάδειξον· σὺ, ὁ σινδόνη καθαροῦ εἰληθείς, τῇ σιν-
δόνη τοῦ θεοῦ φόβου σου τὰς καρδίας ἡμῶν περίστειλον· καὶ ὡς
προσεδέξω τὴν σμυρναλόην τοῦ Νικοδήμου, καὶ τοὺς παρ' ἡμῶν
προσφερομένους σοὶ ὕμνους εὐμενῶς πρόσδεξαι. Πρόσδεξαι, Κύριε,
καὶ τοὺς μετὰ πόθου καὶ πίστεως ἐνδημήσαντας εἰς προσκύνησιν
τῶν παναγίων τούτων τόπων καὶ θείων προσκυνημάτων εὐσεβεῖς
καὶ ὀρθοδόξους Χριστιανούς, καὶ τούτοις πλέουσι σύμπλευσον,
ἔδοιποροῦσι συνόδευσον, καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τε ἀδλαθεῖς
καὶ ἀκινδύνους διατρήσων· καὶ ὡς τῆς ἐπιγείου Ἱερουσαλὴμ
κατηξίωσας, οὕτω καὶ τῆς ἐπουρανίου Ἱερουσαλὴμ καταξίωσον.

Ἡμᾶς δὲ, τοὺς περιπολοῦντας ἐν τοῖς θείοις τούτοις νααῖς καὶ ἀγαπητοῖς σου σκηνώμασι, ναοὺς καὶ σκηνώματα τοῦ παναγίου σου Πνεύματος ἀποκατάστησον, πρεσβείαις τῆς παναρχάντου σου Μητρὸς, τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου, τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων· Ἀμήν.

Ἀπερχόμενοι δὲ ἐκείθεν πρὸς τὸ πανάγιον καὶ ζωδόχον Μνημα, καὶ περικυκλῶντες αὐτὸ τρεῖς, ψάλλομεν τὰ κάτωθεν Τροπάρια.

Εἰς ἥχον δ'. πρὸς τὸ, Ἦθελον δάκρυσιν.

Αδάμ τὸν πάλαι θανατωθέντα, παραβάσει, Δέσποτα, τὸν προπάτορα, ζωαῖς, ἀθάνατε, σὺ θανάτῳ, θανατώσας θάνατον, παντοδύναμε· κάμε, Σωτὴρ, νεκρωθέντα, ζώσας ἀνάστησόν με· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βάθει κριμάτων σου τῶν ἀρρήτων, ἐκουσίως, Λόγε, θάνατον ἤνεγκας, ἵνα ζωώσης με νεκρωθέντα, διὰ τὴν παράβασιν τοῦ προπατορος, νέος Ἀδάμ χρημτίσας, νεούργησόν με σοὶ κράζειν· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Γένους βροτείου τὴν σωτηρίαν, ὅπως ἀπεργάσῃ, ὦ πολυεύσπλαγχνε, βροτὸς ἐγένου ἐν ἀληθείᾳ, πάθη φέρων, Σῶτερ, τὰ ἐπονειδίστα· ἐκὼν θανὼν τε παρέχεις, ζωὴν τοῖς σοὶ μελωδοῦσι· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δάκρυα ἔρραινον, Ζωοδότα, Ἰωσήφ εὐσχήμων καὶ ὁ Νικόδημος, φέροντες, Κύριε, ἐπὶ ὤμων, ὡς νεκρὸν ἐν μνήματι τὸν ἀθάνατον· ὁ ἄδην, Σῶτερ, νεκρώσας, καὶ τὰ ἐμὰ νέκρωσον πάθη. Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εδὺς ἐν τάφῳ, ὃν ἀπ' αἰῶνος, ὁ νοητὸς ἥλιος σὺ προώρισας, πλά-

στα τῶν ὄλων, καὶ ἀπειργάσω, τοῦτον φωτοφόρον, ὡς παντοδύναμον· ὃν προσκυνοῦντες ἐκ πόθου, σοὶ κράζομεν, ζωοδότα· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ζόφος καὶ γνόφος, ἀχλὺς καὶ σκότος, τῶν Ἑβραίων κόρας δεινῶς ἡμαύρωσεν, ὅθεν οὐκ ἔγνωσαν τί ποιοῦσι, τὴν ζωὴν τῷ ζύλῳ σε προσηλώσαντες, καὶ τῇ ταφῇ παραδόντες, συκοφαντοῦσιν ὡς πλάνον· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ηλθες εὐσπλαγχνῶ, Χριστέ, ῥοπῇ σου, δι' ἡμᾶς, εὐσπλαγχνε, καθ' ἡμᾶς γεγονώς· σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, τεθεὶς ἐν τάφῳ ἡ τῶν ἀπάντων ζωὴ· ὃν φωτοφόρον εἰργάσω, καὶ ὄλβιον ἀπεδείξω· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Θέλων ὑπέστης θάνατον, Σῶτερ, καὶ εἰς ἄδου, Δέσποτα, καταβέβηκας· καινῷ δὲ μνήματι τὸ σὸν σῶμα, Ἰωσήφ ἀπέθετο καὶ Νικόδημος· κάμου δεινὰ οὖν ἀπόθες, βουλεύματα, ὅπως κράζω· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ιαμα γέγονε τοῖς ἀνθρώποις, τὸ ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεῦσαν αἷμα, Σωτὴρ· ζωὴ καὶ ἔγερσις τοῖς θανοῦσιν, ὁ σὸς, Σῶτερ, θάνατος ἀναδέδεικται· ὅθεν κυκλοῦντες σὸν τάφον, κραυγάζομέν σοι ἐν πίστει· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καινῷ μνημείῳ ὁ Ἰωσήφ τε, σὺν τῷ Νικοδήμῳ φόβῳ κατέθετο, ἵνα τὴν πάλαι διαφθαρεῖσαν, βροτείαν φύσιν καινοποιήσης, Σωτὴρ· οἱ διὰ σοῦ θεωθέντες, σοὶ μέλπομεν κατὰ χρέος· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι!

Λίθος καλύπτει ζώης τὴν πέτραν, καὶ τάφος κρύπτει σε τὸν ἀχώρητον· σφραγὶς ἐπικείται σὺ μνημείῳ, καὶ φυλάττει κλείθρα τὸν ἀπερίγραπτον· τάφον τηρεῖ κουστωδία, ἀλλ' ἡμεῖς πόθῳ βοῶμεν· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μύρα προσέφερον Μυροφόροι, ὡς νεκρὸν μυρίσαι σε τὸν ἀθάνατον· φωνῆς δὲ ἤκουον τοῦ ἀγγέλου, ἀναστάντα τάφου αὐτοῖς κηρύττοντος. Μετέβαλον οὖν τὸν θρῆνον, καὶ χαρμωσύνως ἐβόων· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νέκρωσιν ἄδης ὑπέστη, Σῶτερ, ἐκουσίως νέκρωσιν ὑποστάντος σου· κτείνεις τὸν δράκοντα τὸν ἀρχαῖον, τὸν τὴν Εὐὰν πάλαι ἐξαπατήσαντα. Ἀδάμ γορεύει σὺν ταύτῃ, ῥυσθεὶς τῶν ἄδου ταμείων· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ξένην μορφήν τὴν τοῦ ἀρχαγγέλου, κουστωδία βλέψασα ἡ τηροῦσά σε, ξένως ἀστράπτουσαν λευκοφόρον, καὶ τὸν μέγαν λίθον ἀπὸ τοῦ μνήματος, φρικτῷ σεισμῷ κυλισθέντα, σεισθεῖσα ἀπενεκρώθη· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ολβιον ἐδειξας, ζωοδότα, τὸν σὸν τάφον ἅμα καὶ φωτοπάροχον· σὺ γὰρ ἐτέθης σαρκὶ ἐν τούτῳ, ἡ ζωὴ τῶν πάντων καὶ φῶς τὸ ἄδουτον· ὃ παρεστῶτες κυκλοῦμεν, καὶ σοὶ βοῶμεν ἐκ πόθου· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πρῶτ' δραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τῆς μιᾶς σαββάτων, μύρα βαστάζουσαι, σοῦ, ὃ ἀκένωτον Σῶτερ μύρον, ἐκμυρίσαι σῶμα πόθῳ σπουδάζουσαι· ἀλλ' ὤφθη ἄγγελος ταύταις, ἠγέρθη Κύριος λέγων· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ράβδον δυνάμειος καὶ ἰσχύος, ἀναστὰς ἐκ τάφου δώρησον, Κύριε, τοῖς σοῖς ἱκέταις καὶ ἐκλεκτοῖς σου, καὶ τὴν εἰρήνην, Σῶτερ, πρυτάνευσον, ἵνα ἐν πίστει σωθέντες, βοῶμέν σοι γηθυσύνως· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὸν τάφον, Σῶτερ, ἀνεψυγμένον, μαθηταὶ ἰδόντες καὶ τὰ ὀθόνια, τό τε σουδάριον χωρὶς τούτων, ἐντετυλιγμένον εἰς τόπον κείμενον, ἐπείσθησαν ὡς ἀνέστης, καὶ πόθῳ σοὶ ἀνεβόων· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τάφου σε, Σῶτερ, ἐξαναστάντα, μαθηταὶ ἰδόντες χαρὰς ἐπλήσθησαν· οὗς ἐξαπέστειλας εἰς τὰ ἔθνη, τοῦ κηρύξαι, Λόγε, τὴν σὴν ἀνάστασιν· ὃς ὡς ἡμεῖς φωτισθέντες, σοὶ ψάλλομεν γηθυσύνως· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υμνοῦμεν, Σῶτερ, τὴν ἔγερσίν σου, προσκυνοῦμεν τάφον τὸν ζωηφόρον σου· ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν, οἰκτίρμον, ἀβραβῶνα ὄντως τῆς βασιλείας σου· ὃ παρεστῶτες ἐν φόβῳ, σοὶ μέλπομεν ἐχβοῶντες· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Φαῖδρος ὡς ἥλιος ἀνεδείχθη, ὁ σὸς τάφος, Κύριε, σὲ δεξάμενος, δόξης τὸν ἥλιον ὑποδύντα, καὶ ἐν τούτῳ, Σῶτερ, τριημερεύσαντα· ὃς θαυμαστῶς καταυγάζει τοὺς σοὶ πιστῶς μελωδοῦντας· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χάριν ἀένναον, χριστοφόροι, βρύουσιν ἐκ τάφου τοῦ θεοδέγμονος, Χριστοῦ ἐγέρσει τῇ ζωηφόρῳ, δεῦτε ἀρυσώμεθα καὶ βοήσωμεν· ὁ ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, σῶσον ἡμᾶς σοὶ βοῶντας· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Δ ό ξ α.

Ψάλλοντας δέξαι ἡμᾶς, οἰκτίρμον, καὶ δοξολογοῦντας περὶ τὸν τάφον σου· λύσιν τε δίδου ἀμπλακημάτων πᾶσι τοῖς προστρέχουσι μετὰ πίστεως, τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, καὶ μετὰ φόβου βοῶσι· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Κ α ι ν υ ν.

Ω πολυεύσπλαγχνε καὶ οἰκτίρμον, τῇ χάριτι τάφου τοῦ ζωηφόρου σου, ψυχῆς καὶ σώματος ῥῶσιν δίδου, τοῖς προσκυνηταῖς σου καὶ τὴν εἰρήνην σου, τῆς σῆς Μητρὸς ἱκεσίαις, μεθ' ἧς σοι πόθῳ βοῶμεν· Δόξα, Κύριε, τῇ ταφῇ σου καὶ τῇ ἀναστάσει σου.

Καὶ εὐθὺς ὁ Διάκονος, καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς· ὁ Ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιον· Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα· ὁ Διάκονος, προσχωμεν.

Τῇ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον, λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ὁ πλάνος ἐκεῖνος εἶπεν, ἔτι ζῶν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς κλέψωσιν αὐτὸν, καὶ εἰπωσι τῷ λαῷ, ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης. Ἔφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλάτος, ἔχετε κουστωδῖαν, ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἰδατε. Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας. Ὅψε δὲ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, θεωρῆσαι τὸν τάφον. Καὶ ἰδοὺ σεισμὸς ἐγένετο μέγας· Ἀγγελος γὰρ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ, προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ· ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ, καὶ τὸ ἐνδύμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιῶν, ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες, καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί. Ἀποκριθεὶς

δὲ ὁ ἄγγελος εἶπε ταῖς γυναῖξιν· μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γάρ, ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε· οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γάρ, καθὼς εἶπε· δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος. Καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε· ἰδοὺ εἶπον ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔδραμον ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Ὡς δὲ ἐπορεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὁ Ἰησοῦς ἀπῆντησεν αὐταῖς λέγων· χαίρετε. Αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ. Τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς· μὴ φοβεῖσθε· ὑπάγετε ἀπαγγεῖλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κακεῖ με ὄψονται. Πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδοὺ τινες τῆς κουστωδίας, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τὰ γενόμενα· καὶ συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, συμβουλίον τε λαβόντες, ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις λέγοντες· εἶπατε, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἐκλεψαν αὐτὸν, ἡμῶν κοιμωμένων· καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν, καὶ ὑμᾶς ἀμερίμους ποιήσομεν. Οἱ δὲ λαβόντες τὰ ἀργύρια, ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν· καὶ διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρὰ Ἰουδαίοις μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ δὲ ἑνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἰδόντες αὐτὸν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων· ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα, ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

Ὁ λαὸς, Δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα ὁ Διάκονος τὰς συνήθεις αἰτήσεις, ὡς προεδήλωται.

Ὁ δὲ Τερεὺς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐκφώνως.

Ἀέσποτα φιλόανθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον· ὃ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκουσίως παθὼν, καὶ ἐν τῷ παναγίῳ τούτῳ Μνήματι ὑπὸ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου σαρκὶ τεθεὶς ὡς νεκρὸς, νέκρωσον τὰ ψυχοφθόρα πάθη τῆς σαρκὸς ἡμῶν, καὶ θάψον διὰ τῶν ἀγαθῶν λογισμῶν τὰ πονηρὰ διαβούλια· ὃ τῇ τριημέρῳ σου καὶ ἐνδόξῳ ἀναστάσει τὸν πεπτωκότα Ἀδάμ παγγενῇ ἀναστήσας, ἀνάστησον ἡμᾶς κατολισθήσαντας τῇ ἁμαρτίᾳ, μετανοίας τρόπους ὑποτιθέμενος· ὃ τοὺς μαθητάς σου χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ ἀναστάσει, ἔμπλησον καὶ ἡμῶν τὰς καρδίας πνευματικῆς εὐφροσύνης, τὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας λύπην ἡμῶν διασκεδάζων· ὃ τοῖς μαθηταῖς σου καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου τὴν εἰρήνην δωρησάμενος, καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου δώρησαι· ὃ ἐν τῇ ἀναστάσει σου φωτὸς πληρώσας τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὰ καταχθόνια, φωτίσας ἡμᾶς τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου· ὃ τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἀναστήσας, ἀνάστησον καὶ ἡμᾶς ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει ἐνδόξως, καὶ καταξίωσον προὔπαντῆσαι σοὶ ἐν νεφέλαις σὺν τοῖς ἁγίοις σου· ὃ τὸν ἐνδοξόν σου τοῦτον οἶκον εὐδοκήσας ἀνεγερθῆναι εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς σῆς ὑπερενδόξου ἀναστάσεως, καὶ οὐρανὸν πολύφωτον ἀναδείξας, στερέωσον αὐτὸν εἰς αἰῶνα αἰῶνος, καὶ πρόσδεξαι ἡμῶν τὰς ἐν αὐτῷ ἀπαύστως προσαγομένας σοὶ δεήσεις· πρεσβεύαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, χάριτι τοῦ παναγίου σου καὶ ζωοδόχου Ἰάφρου, προστασίαις τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, ἱκεσίαις τῶν θείων σου μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων Μυροφόρων, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ἐπιστρέφοντες δὲ εἰς τὸ Καθολικόν, ψάλλομεν τὰ ὀπισθεν Τροπάρια.

Καὶ τάφον ζωῆς κυκλοῦντες μέλψομεν· εὐλογῆτω ἡ κτίσις ἡ πᾶσα τὸν Κύριον. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῇ Ὁκτωήκῳ. Ἦχος α'. ὦδὴ ἡ.

Εἰς ἤχον δ'.

Ως τοῦ ἄνω στερεώματος τὴν εὐπρέπειαν, καὶ τὴν κάτω συναπέδειξας ὡραιότητα, τοῦ ἁγίου σκηνώματος τῆς δόξης σου, Κύριε· κραταίωσον αὐτὸν εἰς αἰῶνα αἰῶνος, καὶ πρόσδεξαι ἡμῶν τὰς ἐν αὐτῷ ἀπαύστως προσαγομένας σοι δεήσεις, διὰ τῆς Θεοτόκου, ἡ πάντων ζωῇ καὶ ἀνάστασις.

Ἐτερον.

Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ ἐκκλησία ἀνεδείχθη ἅπαντα φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς· ἐν ᾧ ἐστῶτες κραυγάζομεν· τοῦτον τὸν οἶκον στερεώσον, Κύριε.

Εἶτα ἡ ἀπόλυσις οὕτω.

Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. Ὁ τὴν ἐκούσιον καὶ τριήμερον ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, χάριτι τοῦ παναγίου σου καὶ ζωοδόχου Τάφου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός. Καὶ τὸ, δι' εὐχῶν.

Ἄγγελοι ἀοράτως αἰεὶ φόβῳ κυκλοῦσι τὸν ἅγιον τοῦ Κυρίου Τάφον, κτλ.

Οἱ κδ'. πενθοχαρμόσυνοι πρὸς τὸν πανάγιον καὶ
ζωοδόχον τοῦ Σωτῆρος Τάφον οἴκοι.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῷ ζωοδόχῳ καὶ σεπτῷ Κυρίου Μνήματι
Νῦν παρεστῶτες εὐλαβεῖα οἱ ἀνάξιοι,
Σὺν ἀγγέλοις προσαγάγωμεν θεῖους ὕμνους·
"Ὑ", ὡς ἔχον ἀγιότητα ἀσύγκριτον,
Ἀγίαση καὶ ἡμᾶς τούτῳ προσπίπτοντας,
Καὶ κραυγάζοντας· Χαῖρε Μνήμα τρισόλβιον.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελοι ἀοράτως αἰεὶ φόβῳ κυκλοῦσι Χριστοῦ τὸν πνευμα-
κρίστον Τάφον (ἐκ γ'·)· καὶ τοῦτον ὡς θρόνον θεοπροπῆ καὶ πε-
γὴν φωτὸς βλέποντες, ἐξίστανται καὶ ἵστανται, μελωδοῦντες πρὸς
αὐτὸν τριαῦτα.

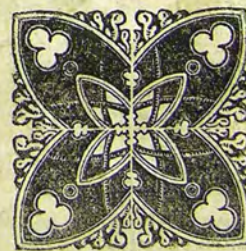
Χαῖρε Χριστοῦ ἐλόρωπον Μνήμα,
Χαῖρε ἐχθροῦ νοητοῦ τὸ πῆμα.
Χαῖρε γῆς ἀπάτης τὸ μόνον ἀπάνθισμα,
Χαῖρε ὁρθοδόξων πάντων τὸ ἀγλᾶσμα.
Χαῖρε τράπεζα βαπτάζουσα ὡς περ θυμὰ τὸν Χριστὸν,
Χαῖρε κρήνη ἢ βλαστάνουσα τοῖς πιστοῖς τὸν ἱλασμόν.
Χαῖρε ὅτι ἐν μέσῳ οἰκουμένης τυγχάνεις,
Χαῖρε ὅτι τῇ δότῃ εὐρανὸν ὑπερβάλλεις.
Χαῖρε ζωῆς ἀθανάτου κάτοχε,
Χαῖρε πηγὴ ἀφθαρσίας πάροχε.
Χαῖρε ἐν ᾧ ἐκηδεύθη ὁ κτίστης,
Χαῖρε δι' οὗ ἐφωτίσθη ἡ κτίσις,
Χαῖρε Μνήμα τρισόλβιον.

Ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ὃ ἐλατόμνησεν ἐν τῇ πέτρᾳ. Ματθ. κζ', 60.
 Μαρκ. ιε', 46. Λουκ. κγ', 53. Ἰωάν. ιθ', 41.

Βλέπων Ἀριμαθαίας ὁ βλαστὸς, ὅτι ἔχει ἀδῆλως τὸ ἄφευκτον
 χρεὼν τοῦ θανάτου, ἐν τῷ κήπῳ τάφον ἑαυτῷ καινὸν ἡτοίμασεν·
 ἀλλ' ἐκ τοῦ Σταυροῦ σε νεκρὸν καθελὼν, Κύριε, σεπτῶς ἐν αὐτῷ
 σπεύδει κηδεῦσαι σε, βοῶν σοι πόθῳ. Ἀλληλούϊα.

Ὁ Ἰωσήφ προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ, ἤτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ματθ. κζ'. 58. Μαρκ. ιε', 43. Λουκ. κγ'. 53. Ἰωάν. ιθ'. 38.

Γνώσει θεία ἐπέγνω Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων τὸ μέγα τῆς σταυρώσεως ἔργον· διὸ καὶ Πιλάτῳ προσελθὼν ἔφησε· δός μοι τὸ ἄχραντον τοῦ Κυρίου σῶμα. Ὡς δὲ ἤτήσατο καὶ ἔλαβε, τῷ καινῷ μνημείῳ ἐναπέθετο, κρυστάλλῳ πρὸς τὸν Τάφον οὕτω.

Χαῖρε παθῶν τοῦ Σωτῆρος τέλος,

Χαῖρε πιστῶν χαρμόσυνον μέλος.

Χαῖρε ἀφθαρσίας βροτῶν ἐργαστήριον,

Χαῖρε ἀνταρσίας ἐχθρῶν ἀμυντήριον.

Χαῖρε οὐρανὲ ἐπίγειε, Θεοῦ θρόνον ἐκτυπῶν,

Χαῖρε τόπε ἐπουράνιε, ὃν Θεὸς ὥφθη οἰκῶν.

Χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις ἡ ζωὴ ῥύτος κρήνη,

Χαῖρε ὅτι ἐγένου τοῦ Χριστοῦ θεία κλίνη.

Χαῖρε Σιών τῆς ἄνω ἀνάκτῃσις,

Χαῖρε πιστῶν βεβαία ἀνάκλησις.

Χαῖρε κρατὴρ πλήρης θεολογίας,

Χαῖρε λυτὴρ πάσης ἀμφιλογίας,

Χαῖρε Μνημα τρισόλβιον.

Ἡ μετὰ σινδόνος καὶ ἀρωμάτων κηδεία τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου.

ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίαις μετὰ τῶν ἀρωμάτων. Ἰωάν. ιθ'. 40. Ματθ. κζ'. 59. Μαρκ. ιε'. 46. Λουκ. κγ'. 53.

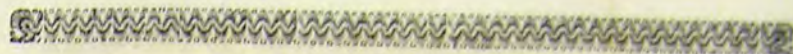
Ἐν ὀνόματι σου τὴν θείαν Ἰωσήφ κεκτημένος, ἀπέβαλε τὸν φόβον Ἑβραίων· καὶ Σταυροῦ τὸ σῶμα τὸ σὸν καθελὼν σὺν τῷ Νικοδήμῳ, σφυραλόῃ, Χριστέ, ἤλειψε μεθ' οὗ σεπτῶς κηδεύσας σε, ἔψαλλεν ἐν πόθῳ· Ἀλληλούϊα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ
ΝΤΟΡΗΣ

Ἦν δὲ ἐκεῖ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία καθήμεναι ἀπέναντι
τοῦ Τάφου. Ματθ. κζ'. 61. Μαρκ. ιε'. 47. Λουκ. κγ'. 55.

Εχουσα ἡ Παρθένος ἐν ψυχῇ τὴν ῥομφαίαν τῆς λύπης, Συμεὼν
ὡς προέφη, τῷ τάφῳ τοῦ υἱοῦ παρεστῶσα γοερῶς ἔκλαιε, καὶ τοῦ-
τον καταδρέγουσα τοῖς δάκρυσιν, ἐπέθια ταῦτα.

Χαῖρε δι' οὗ ἡ χαρὰ προῆλθε,

Χαῖρε δι' οὗ ἡ φθορὰ παρῆλθε.

Χαῖρε εὐσεβῶν βάσις τε καὶ στήριγμα,

Χαῖρε δυσσεβῶν πτώσις τε καὶ σύντριμμα.

Χαῖρε Τάφε παρμακάριστε τοῦ υἱοῦ μου τοῦ Χριστοῦ,

Χαῖρε θάλαμπε τερπνότατε τοῦ νομφίου νοητοῦ.

Χαῖρε καὶ γὰρ συνέσχες τὸν συνέχοντα πάντα,

Χαῖρε οὐ γὰρ κατέσχες τὸν διέποντα πάντα.

Χαῖρε ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον,

Χαῖρε φωστὴρ αὐγάζων ὑφ' ἡλίον.

Χαῖρε πυρὸς ἀπροσίτου δοχεῖον,

Χαῖρε φωτὸς ἀνεσπέρου ταμεῖον,

Χαῖρε Μνημα τρισόλβιον.

« ὑποστρέψασαι δὲ, ἠτοίμασαν ἀρώματα κτλ. Λουκ. κγ'. 56,

Ζάλην ἔχουσαι λύπης μυροφόροι γυναῖκες, οὐκ ᾔθελον τοῦ τά-
φου ἀποστῆναι· τὴν χαρὰν γὰρ ἐν ἑαυτῷ ἔκρυπτε, διὸ καὶ παννύχιον
συνθρηνεῖν τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔσπευδον· ἀλλ', ἵνα κατὰ νόμον
σαββατίσωσιν, ὑπέστρεψαν βοῶσαι οὕτως· Ἀλληλούϊα.

Οἱ Ἀρχιερεῖς αἰτοῦντες παρὰ τοῦ Πιλάτου ἀσφαλισθῆναι τὸν Τάφον·

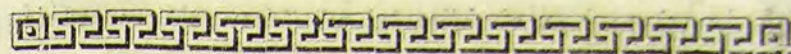

Συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον λέγοντες
Ματθ. κζ'. 62.

Ηκουσαν χριστοκτόνοι, σοῦ Χριστὲ προειπόντος αὐτοῖς, ὡς ἐκ νεκρῶν ἐγερθήσῃ· καὶ δραμόντες πρὸς Πιλάτον, ᾗτησαν τὸν Τάφον σφραγισθῆναι, καὶ τῇ κουστωδίᾳ τηρηθῆναι· ἀλλ' ἡμεῖς τούτῳ παριστάμενοι, ἐκβοῶμεν πόθῳ·

Χαῖρε τὸ μείζον προσκυνημάτων,
Χαῖρε τὸ βλύζον ρεῖθρα θαυμάτων.
Χαῖρέ κλονουμένων ἀκλόνητον ἔρεισμα,
Χαῖρε Ἐκκλησίας τὸ ἄσειστον ἔδρασμα.
Χαῖρε κράτος τῆς θεότητος ἀπαστράψαν ὑπὸ γῆν,
Χαῖρε πλήρωμ' ἀγιότητος ἀγιάσαν πᾶσαν γῆν.
Χαῖρε τοὺς κοπιῶντας ἁγίους ὁ στηρίζων,
Χαῖρε πεφορτισμένους πιστοὺς ἀνακουφίζων.
Χαῖρε δι' οὗ Ἑβραῖοι ἐξώσθησαν,
Χαῖρε δι' οὗ ἔθνη ἐκκληρώθησαν.
Χαῖρε τοῦ ἁδου ἥττα καὶ πικρία,
Χαῖρε τῶν βροτῶν πάντων σωτηρία,
Χαῖρε Μνημα τρισόλβιον.

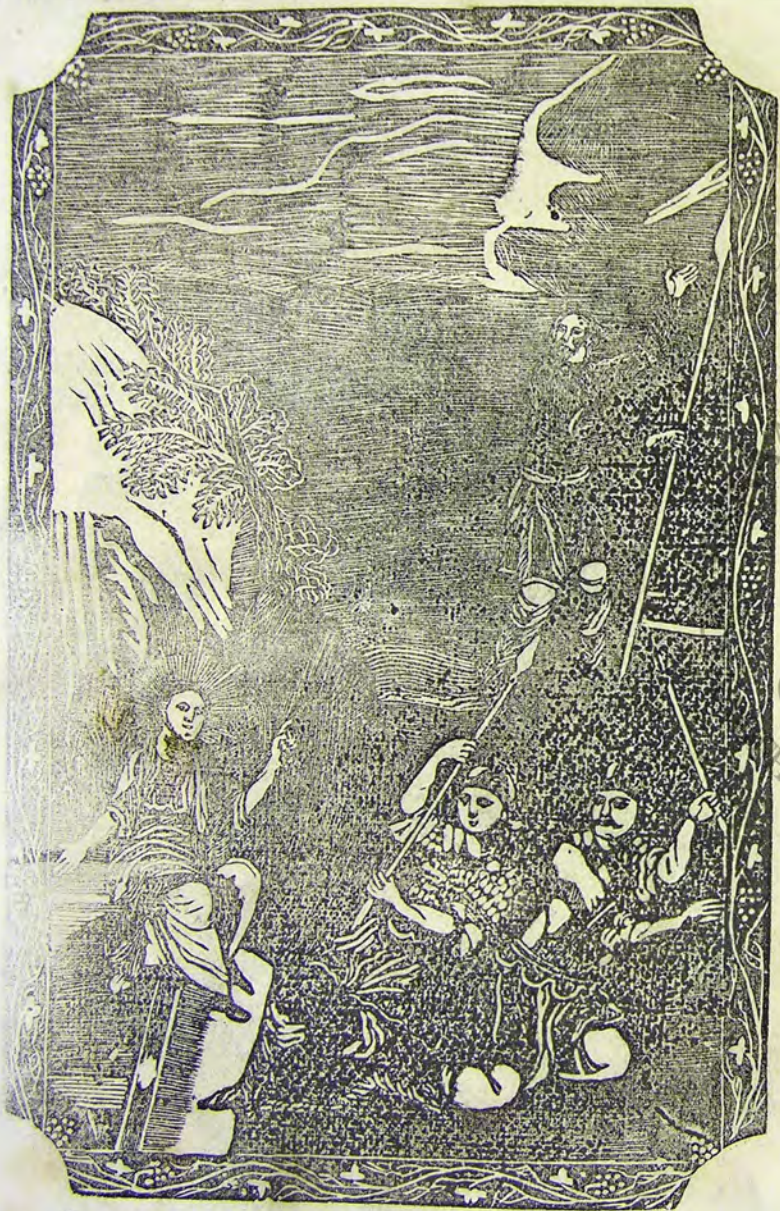

Θεομάχοι ὀφθέντες, χριστοκτόνοι ὑπῆρξαν τῷ φθόνῳ οἱ λαοὶ τῶν Ἑβραίων· οἱ καὶ σφραγίσαντες τὸν Τάφον, κύκλωσε κουστωδία ὡς νεκρὸν ἐφύλαττον, καὶ πλάνον ἐδυσφήμεον σε, μακρόθυμῃ μὴ συνέντες λέγειν· Ἀλληλοῦῖα.

Ὁ Ἄγγελος κυλίων τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ Τάφου καὶ ἡ κουστωδία.

— Ὁ Ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ, ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ ρ. Ματθ. κή. 2.

Π ὅν φῶς οἱ τηροῦντες, οὐρανόθεν ἀστράψαν, ἀβρόχως ἐν τῷ Τάφῳ Κυρίου· καὶ τὸν λίθον ἐκ τούτου σεισμῷ ἀποκυλισθέντα θεασάμενοι, ἐξέστησαν καὶ ἔφριξαν ὡς νεκροὶ γενόμενοι· τῷ δὲ Τάφῳ Κεντηρίων ἔφη.

Χαῖρε ἡ δόξα τῶν σωζομένων,

Χαῖρε ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων.

Χαῖρε χριστωνύμου λαοῦ τὸ κραταίωμα,

Χαῖρε πενομένων ἀκένωτον δώρημα.

Χαῖρε ὅτι ἐγκατώχισται ἡ θεότης ἐπὶ σοί,

Χαῖρε ὅτι ἐγκαλλώπισται τῆς Σιών βάρις ἐν σοί.

Χαῖρε ὁ πάντα ρύπον ἐκ ψυχῶν ἀποπλύνων,

Χαῖρε ὁ πάντα βέλη τοῦ ἐχθροῦ ἀπαμβλύνων.

Χαῖρε δι' οὗ ἐλύθη κατάκρισις,

Χαῖρε δι' οὗ ἐδείχθη ἀνάστασις.

Χαῖρε ἐν ᾧ εὐσεβεῖς βεβαιοῦνται,

Χαῖρε ἐν ᾧ δυσσεβεῖς καθαιροῦνται,

Χαῖρε Μνῆμα τρισόλβιον.

— « Ἰδοὺ τινὲς τῆς κουστωδίας ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς Ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τὰ γενόμενα. Ματθ. κή. 11.

Κήρυκες γεγονότες οἱ τηροῦντες τὸν Τάφον, ὑπέστρεψαν εἰς πόλιν ἀγίαν, ἀπαγγέλλοντες τρανῶς Ἰουδαίοις ἅπασιν, ὅτι ἐν τῷ Τάφῳ ἐναργῆ εἶδον θαύματα· ἀλλ' αὐτοὶ κενὰ πάλιν φθόνῳ ἐμελέτησαν, καὶ οὐ συνῆκαν λέγειν· Ἀλληλούϊα.

Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν Ἰωαν. ἀ.
Ἀφείλε Κύριος ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ παντὸς προσώπου. Ἠσαΐας κέ. 8.

Αάμψας ἀπὸ τοῦ Τάφου φωτισμὸν εὐφροσύνης, ἐδίωξας τὸ
σκότος τῆς λύπης· καὶ γὰρ ἀναστὰς τριήμερος, πᾶν, Σῶτερ, ἀπὸ
γῆς ἀφείλες δάκρυον· ἡμεῖς δ' οἱ φωτισθέντες τῷ σῶ Τάφῳ χαρμα-
σύνως ἐκβοῶμεν ταῦτα.

Χαῖρε χαρὰ γένους τῶν ἀνθρώπων,

Χαῖρε φθορὰ ἐχθρῶν πολυτρόπων.

Χαῖρε τῶν ἐν νόσοις ἱαμα σωτήριον,

Χαῖρε τῶν ἐν ἄδου ψυχῶν ἱλαστήριον.

Χαῖρε σοὶ γὰρ ἐνεδύθημεν, γυμνωθέντες τῷ Ἀδάμ,

Χαῖρε σοὶ γὰρ ἠφθαρτίσθημεν, νεκρωθέντες τῷ Σατάν,

Χαῖρε ὃν περ τὸ κῆτος Ἰωνᾶ εἰκονίζει,

Χαῖρε ὃν περ ὁ λάκκος Ἰωσήφ σαφηνίζει.

Χαῖρε χολῶν σφυρὰ ἀνορθούμενος,

Χαῖρε καλῶν πλημμύραν δωρούμενος.

Χαῖρε πληρῶν εὐσεβεῖς εὐωδίας,

Χαῖρε ζωγρῶν δυσσεβεῖς ἐξ ἀγνοίας,

Χαῖρε Μνῆμα τρισόλβιον.

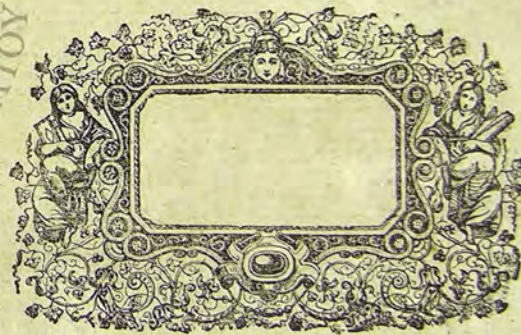

Ἀργύρια ἱκανά ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις λέγοντες· εἴπατε ὅτι οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ, νυχτὸς ἐλθόντες, ἔκλεψαν αὐτὸν κτλ. Ματθ. κη. 12.

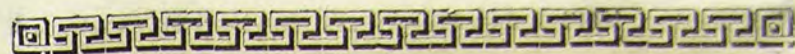

Μάτην οἱ τῶν Ἑβραίων ἐμελέτησαν ὅῃ μοι τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ
ἀθετῆσαι· εἰ γὰρ καὶ ἱκανά τοῖς στρατιώταις ἔδωκαν ἀργύρια,
ἀλλ' ὁ Λογγίνος ταύτην τρανῶς ἐκήρυττεν, ἀρόθως κράζων· Ἀλ-
ληλούϊα.

«Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις. Ἡσαΐας,
«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Ν ἐὰν ἔδειξε χάριν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ Ὑάρου, Χριστὸς ἡμῖν τοῖς
ὑπ' αὐτοῦ φωτισθεῖσι, νεκρῶν προσδοκῶν ἀνάστασιν, ζωὴν τ' αἰῶνος
μέλλοντος, καὶ φῶς ἀληκτον· οὐ περ τὸν Τάφον βλέποντες, ἐν πό-
θῳ μελωδοῦμεν οὕτω.

Χαῖρε ἀνάστασις πεπτωκότων,
Χαῖρε ἡ ἄφεσις ἐπταικότων.
Χαῖρε ὁ πηγάζων πᾶσι τὴν εὐσέβειαν,
Χαῖρε ὁ σκεδάζων ἐθνῶν τὴν δυσέβειαν.
Χαῖρε ὅτι ἐμπιπλώμεθα ἐν σοὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς,
Χαῖρε ὅτι ποτιζόμεθα τῶν χειμάρρων σῆς τρυφῆς,
Χαῖρε ὃν εἰκονίζει ἡ σεπτὴ κολυμβήθρα,
Χαῖρε οὐ περ ἐκδύζει τῶν χαρίτων τὰ ρεῖθρα.
Χαῖρε ἐν ᾧ ἐτάφη ἀθάνατος,
Χαῖρε δι' οὗ ἡλάθη ὁ θάνατος.
Χαῖρε δι' οὗ φωταυγεῖται ἡ κτίσις,
Χαῖρε δι' οὗ προσκυνεῖται ὁ ῥύστης,
Χαῖρε Μνῆμα τρισόλβιον.

Αἱ Μυροφόροι, ὁ τοῦ Κυρίου Τάφος, καὶ Ἄγγελος ἐπὶ τὸν λίθον·

Καὶ ἰδοὺ σεισμὸς ἐγένετο μέγας· Ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐ-
ρανοῦ, προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω
αὐτοῦ κτλ. Ματθ. ἡ. 2.

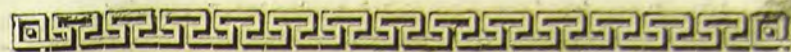

Ενὸν θαῦμα ἰδοῦσαι, ἐξενίζοντο λίαν πρῶτ' αἱ Μυροφόροι
ἐλθοῦσαι· ὁ γὰρ πρὸς τῇ θύρᾳ ὢν τοῦ Τάφου μέγα σφόδρα λίθος,
τῷ φρικτῷ σεισμῷ ἀποκεκλύισται· Ἄγγελος δ' ἐν τούτῳ ἐπεκάθη-
το, ταύταις βοῶν τὸ, Ἀλληλούια.

Καὶ ἰδοὺ ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· χαίρετε. Αἱ δὲ προσελθοῦσαι, ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ. Ματθ. γ.

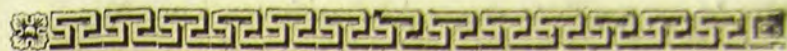
Ολος χαρὰ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ εὐφροσύνης, τὸ, χαίρετε, Μυροφόροις ἔφη· αἱ δὲ τοὺς σὺς παναχράντους πόδας κρατήσασαι, σεπτῶς ἐν δάκρυσιν ἡσπάζοντο, καὶ πόθῳ πρὸς τὸν Τάφον εἶπον.

Χαῖρε παράκλησις τῶν πενθούντων,
 Χαῖρε ἡ ῥῶσις τῶν ἀσθενούντων.
 Χαῖρε Ἀποστόλων παγκόσμιον κήρυγμα,
 Χαῖρε ὕμνογράφων φωτισμὸς καὶ στήριγμα.
 Χαῖρε ὅτι τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ διατρανοῖς,
 Χαῖρε ὅτι τὴν κατάπτωσιν τοῦ Ἀδάμ ἐπανορθοῖς.
 Χαῖρε τῶν ἀπιστούντων ὁ ταχύς ἀναιρέτης,
 Χαῖρε τῶν δυσπιστούντων ὁ γλυκὺς ὁδηγέτης.
 Χαῖρε ἐν ᾧ εὐσεβεῖς ἀγείρονται,
 Χαῖρε δι' οὗ καὶ νεκροὶ ἐγείρονται.
 Χαῖρε χαρὰ ὕλικῶν καὶ ἀύλων,
 Χαῖρε ἀρὰ ἐθνικῶν καὶ βεβήλων,
 Χαῖρε Μνῆμα τρισόλγιον.

Ἡ Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. Λουκ. κγ'. 13.

Ἡ ἅσα τάξεις Ἀγγέλων κατεπλήρη ἰδοῦσα σέ, Σῶτερ, ἐν τῷ Τάφῳ ὑπνοῦντα· τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα θεοπρεπῶς βλέψασα, βροτοῖς τε τὸν παράδεισον ἀνθ' ἁδου δωρησάμενον, ἔθαλλε βοῶσα· Ἀλληλούϊα.

Αἱ Μυροφόροι καὶ δύο Ἄγγελοι καθήμενοι, ὁ μὲν πρὸς
τῇ κεφαλῇ, ὁ δὲ πρὸς τοῖς ποσὶ.

Καὶ ἰδοὺ δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν αἰσθήσειν ἀτραπτούσαις κτλ. Λουκ.

Ρήματα τῶν ἐν Τάφῳ καθημένων Ἀγγέλων ἀκούσασαι μυρο-
φόροι κόραι, ὡς Τάφου ἐξανέστης λεγόντων, ἅπασαι, Σωτὴρ, χι-
ρᾶς ἐπλήσθησαν, καὶ τούτῳ προσεφώνουν πόθῳ.

Χαῖρε τὸ κῦδος Θεολογίας,

Χαῖρε ὁ πλοῦτος Σιών ἁγίας.

Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων θαῦμα πολυύμνητον,

Χαῖρε τῶν δαιμόνων τραῦμα πολυθρήνητον.

Χαῖρε σάλπιγξ ἐκτρανώσασα εὐσεβείας τὴν ἰσχὺν,

Χαῖρε θάλασσα ποντίσασα ἀσεβείας τὴν πληθύν.

Χαῖρε ὃν περ τὰ στίφη τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι,

Χαῖρε ὃν περ τὰ πλήθη τῶν βροτῶν προσκυνοῦσι.

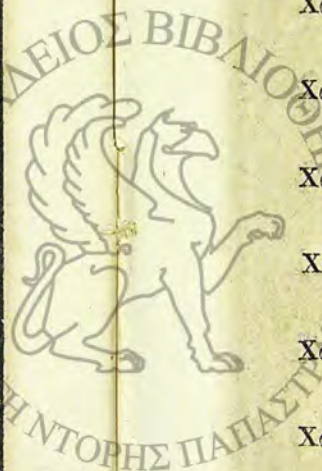
Χαῖρε δι' οὗ ὁ πεσὼν ἀνίσταται,

Χαῖρε ἐν ᾧ ἡ Ἄγαρ ἐξίσταται.

Χαῖρε λυτὴρ τῶν δεινῶν παθημάτων,

Χαῖρε δοτὴρ θεϊκῶν χαρισμάτων,

Χαῖρε Μνῆμα τρισόλβιον.

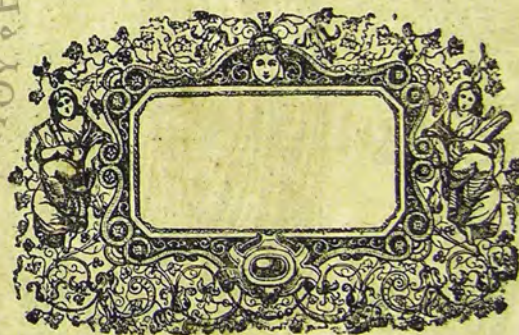

« Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ἁδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν παραδείσῳ δὲ κτλ. » ἵνα σου τῆς δόξης τὰ πάντα πληρώσῃς, καταπεφοίτηκας ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς κτλ.

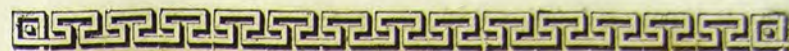

Σῶσαι θέλων ἐξ ἁδου τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, κατήλθες τῇ ψυχῇ μέχρι τούτου· καὶ τὰ μὲν καταχθόνια, τῇ ἀστραπῇ τῆς σῆς θεότητος, φωτὸς ἐπλήσθησαν, οἱ δὲ ῥυσθέντες ἅπαντες σὺν προφήταις καὶ δικαίοις ἔψαλλον, βοῶντες οὕτως· Ἀλληλούϊα.

Καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια κτλ. Ἰωαν. 4ᾠ.

Τάφῳ δ' Ἰωάννης σὺν τῷ Πέτρῳ δρομαῖοι ἐπέστησαν πρῶτ' ἐν σκοτίᾳ, καὶ διὰ τοῦ ἐν αὐτῷ θείου φωτὸς ἰδόντες τὰ ὀθόνια, καὶ τὸ σουδάριον χωρὶς τούτων, ἔνδον κείμενα, χαρὰς πολλῆς ἐπλήσθησαν θαυμάσαντες, καὶ πρὸς τοῦτον εἶπον.

Χαῖρε ψυχρὰς καρδίας θερμαίνων,
 Χαῖρε ὁδοὺς πιστοῖς ὑπερμφαίνων.
 Χαῖρε ὁ πληρώσας φωτὸς θείου σύμπαντα,
 Χαῖρε ὁ τρανώσας εὐσεβείας σήμαντρα.
 Χαῖρε ἔσοπτρον οὐράνιον θεῖον φῶς ἀντανακλῶν,
 Χαῖρε γνῶσιν ὁ δωρούμενος γνώσεων θεαρχικῶν.
 Χαῖρε ὁ διανοίας τῶν ἐν σκότει φωτίζων,
 Χαῖρε ὁ τὰς καρδίας τῶν ἐν δίψει δροσίζων.
 Χαῖρε δι' οὗ πάντα ἐκαινίσθησαν,
 Χαῖρε δι' οὗ τύποι κατηργήθησαν.
 Χαῖρε ἐν ᾧ ἐμωράνθη σοφία,
 Χαῖρε ἐν ᾧ ἐσοφίσθη μωρία,
 Χαῖρε Μνῆμα τρισόλβιον.

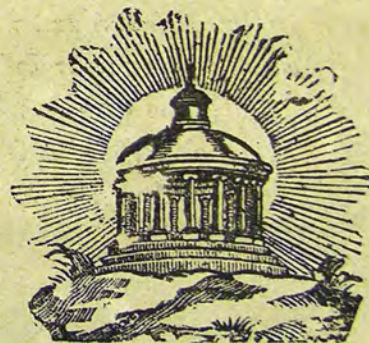

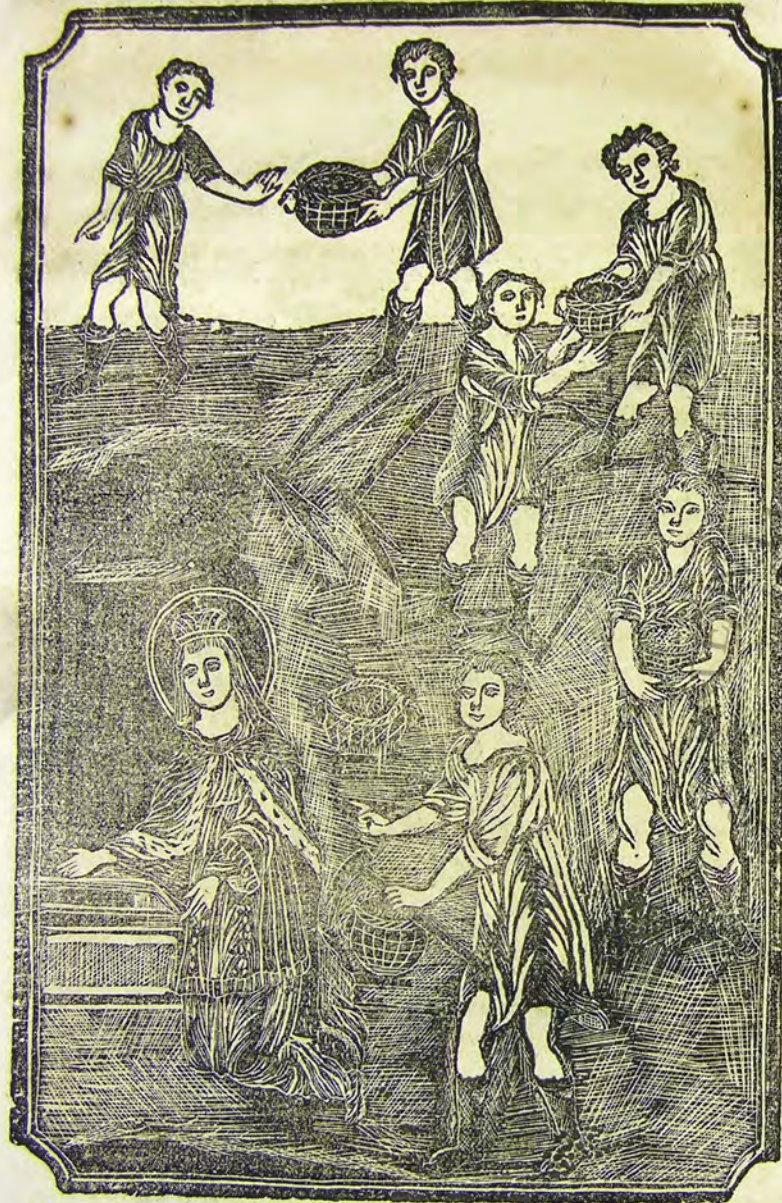

Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέως, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ
Αεσπότη.

Υμνον ὄρθρου βαθέως σοὶ ὀρθρίζοντες, Σῶτερ, προσφέρομεν
θερμῶς ἀντὶ μύρων, προσκυνοῦντες φόβῳ σοῦ τὸν ζωηφόρον Τά-
φον, βασιλεῦ ἅγιε, ὃν ἔδειξας ἡμῖν πηγὴν, Λόγε, χαρίτων σου,
τοῖς σοὶ βοῶσιν· Ἀλληλούϊα.

Τὸ σεμνὸν καὶ πανάγιον τῆς σωτηρίου ἀναστάσεως μαρτύριον (ὁ τάφος)
παρ' ἐλπίδα πᾶσαν, καὶ τὸ ἅγιον τῶν ἁγίων ἄντρον κτλ. Εὐσέβ. Ἑκκλ.
Ἱστορ. Βιβλ. γ'. κή.

Φωτοφόρον σὸν Τάφον, ὑπὲρ ἥλιον, Σῶτερ, ἀνατείλαντα γῆ-
θεν, ἰδοῦσα ἐν χαρᾷ ἡ Ἑλένη, πεσούσα προσεκύνησε πόθῳ, καὶ
θάμβους πλησθεῖσα σὲ ἀνύμνει, ἐκβοῶσα πρὸς τὸν Τάφον ταῦτα.

Χαῖρε χαρὰ καὶ ἐλπίς τοῦ κόσμου,

Χαῖρε τὸ φῶς ψυχῆς καὶ νοός μου.

Χαῖρε ὀρθοδόξων βασιλέων καύχημα,

Χαῖρε Πατριαρχῶν εὐσεβῶν στεφάνωμα.

Χαῖρε ὅτι σὲ κηρύττουσιν εὐσεβεῖς ἀρχιερεῖς,

Χαῖρε ὅτι σὲ δοξάζουσιν εὐλαβῶς οἱ ἱερεῖς.

Χαῖρε κανὼν καὶ τύπος ἀρετῆς μοναζόντων,

Χαῖρε σκέπη καὶ τύπος τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων.

Χαῖρε στρατοῦ πιστοῦ τὸ περίφραγμα,

Χαῖρε ἡμῶν πάντων τὸ ἐπίγραμμα.

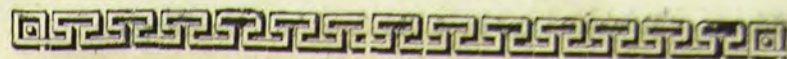
Χαῖρε νοητῆς ἀμπέλου τὸ μνῆμα,

Χαῖρε τῆς αὐτῆς πολύκαρπον κλῆμα,

Χαῖρε Μνῆμα τρισόλβιον.

« Ἡ δὲ τοῦ βασιλέως μήτηρ Ἑλένη οἶκον εὐκτῆριον ἐν τῷ τοῦ Μνήματος τόπῳ πολυτελῆ κατασκεύασε, καὶ Ἱερουσαλήμ. νέαν ἐπωνόμασε. » Σωκράτης βιβλ. α. 17.

Χαίρουσα τῇ εὐρέσει σου, ὦ πάντιμε Τάφε, ἡ θεία βασιλὶς ἡ Ἑλένη, περικαλλῇ μέγιστον ναὸν περὶ σὲ ἀνωκοδόμησεν· ἡμεῖς δ' αἰεὶ κυκλοῦντές σε, τῷ ἐν σοὶ ταφέντι μέλπομεν· Ἀλληλούια,

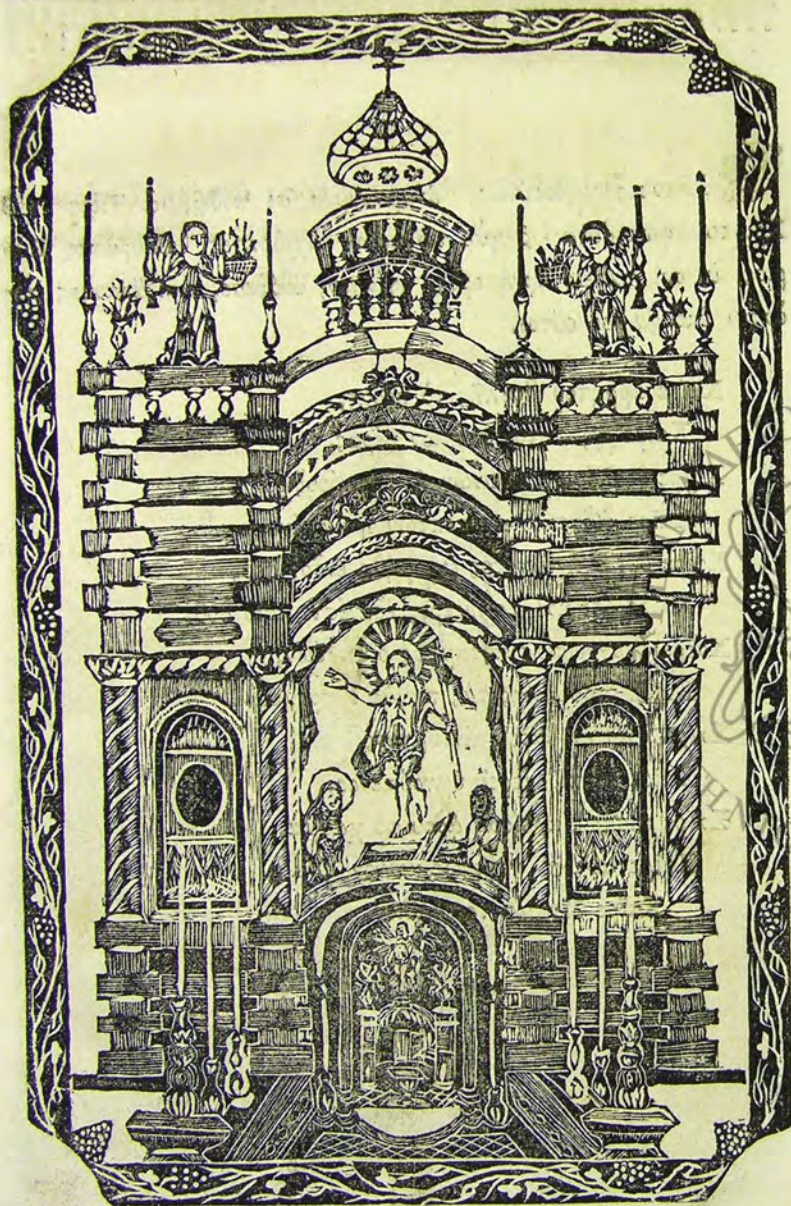
Ἡ κύκλω τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου λιτανεῖα τῷ
μεγάλῳ Σαββάτῳ τὸ ἑσπέρας.

Τῷ ζωοδόχῳ σου Τάφῳ παρεστῶτες οἱ ἀνέστη, δεξιολογίαν προσφέροντες κτλ.

Ψ ἄλλοντες γηθουσύνως, ἀνυμνοῦμέν σε πόθῳ, ὦ Τάφε τοῦ
Χριστοῦ φωτοδότα· ὁ γὰρ τῷ παντὶ ἀχώρητος θεάνθρωπος Κύ-
ριος, ἐν σοὶ ταφεῖς τριήμερος, ἡγίασεν, ἐδόξασε, καὶ ἅπαντας ἐδί-
δαξεν ἐκβοᾶν σοι οὕτω.

Χαῖρε ἀρρήτου βουλῆς τὸ πέρας,
Χαῖρε ἀήττητον πιστῶν κέρας.
Χαῖρε θεολόγων κλεινῶν ἢ προκήρυξις,
Χαῖρε διδασκάλων σεπτῶν ἢ κατήχησις.
Χαῖρε ὅτι ὁ ἀχώρητος ἐχωρήθη ἐνδον σοῦ,
Χαῖρε ὅτι καὶ τριήμερος ἐξανέστη ἀπὸ σοῦ.
Χαῖρε θεογνωσίας ποταμούς ὁ ἐκχέων,
Χαῖρε θεοσεβείας τὰς πηγὰς ὁ προχέων.
Χαῖρε λαῶ ἐν βαρεῖ αἰνούμενος,
Χαῖρε πιστῷ ἱερεῖ ὑμνούμενος.
Χαῖρε πιστοῖς κλείσας ἄδου τὸ χάσμα,
Χαῖρε αὐτοῖς γεγονῶς καινὸν ἄσμα,
Χαῖρε Μνῆμα τρισόλβιον.

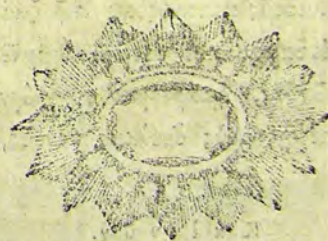
«Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσων ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Θεοῦ Θεὲ Λόγε, ὁ ἀχώρητος φύσει ἐν πάσῃ, ζωοδότα, τῇ κτίσει, πῶς τούτῳ ἐχωρήθης τῷ Τάφῳ; ἀλλ' οὖν τὰς λιτὰς ἡμῶν πρόσδεξαι, εὐσπλαγγνε, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι κολάσεως τοὺς σοὶ βοῶντας· Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸ, Ἄγγελοι ἀοράτως αἰεὶ φόβῳ κυκλοῦσι,

Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Τῷ ζωοδότῳ καὶ σεπτῷ Κυρίου Τάφῳ.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

εἰς τὸν πανάγιον καὶ ζωοδόχον Τάφον τοῦ Κυρίου
καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸ, Κύριε εἰσάκουσον
τῆς προσευχῆς μου· εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἦχος δ'. πρὸς τὸ, τῇ Θεοτόκῃ ἐκτενώς.

Μετά θερμῆς καὶ εὐλαβοῦς κατανύξεως τῷ ζωοδόχῳ σου, Χρι-
στὲ, Τάφῳ σήμερον παρίσταμαι καὶ δέομαι θερμῶς· Δέσποτα ἐλέησον
κάμει τὸν πλανηθέντα, ἡμαρτον συγχώρησον, ὡς Θεὸς ἐλεήμων,
μὴ ἀποστρέψῃς σὸν δεῦλον κενόν, ὁ δὲ ἐμὲ ταφήν καταδεξάμενος.

Δ ό ξ α Π α τ ρ ι. Ὅμοιον.

Μετά θερμῆς καὶ εὐλαβοῦς κατανύξεως τῷ ζωοδόχῳ σου, Χριστέ,
Τάφῳ σήμερον παρίσταμαι καὶ δέομαι θερμῶς· Δέσποτα ἐλέη-
σον σους ἱκέτας βοῶντας, ἡμάρτομεν συγχώρησον, ὡς Θεὸς ἐ-
λεήμων· μὴ ἀποστρέψῃς σους δούλους κενούς, ὁ δὲ ἡμᾶς ταφήν
καταδεξάμενος.

Κ α ι ν υ ν.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ, ζωοδότα, τὴν εὐσπλαγχνίαν σου λαλοῦντες
οἱ ἀνάξιοι, ἦν πρὸς ἡμᾶς ἐξέχεας ὡς υπεράγαθος, σταύρωσιν καὶ
θάνατον ὑποστάς, Ἰησοῦ μου, Τάφῳ παροικήσας δὲ, ἡ ζωὴ τῶν
ἀπάντων, ἵνα ζωώσης φύσιν τῶν βροτῶν, νενεκρωμένην τῇ συμ-
βουλίᾳ τοῦ ὄφους.

Εἶτα ὁ Ν'. Παλμός.

Ὁ Κανὼν. Ὡδὴ α. ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ παζώσας ὁ Ἰσραήλ.

Πανάγιε Τάφε τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Η φωτοφόρος λαμπρότης τοῦ Ἰησοῦ, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε, κατ-
αυγάζουσα πιστοὺς, εὐλαβῶς ἐκ πίστεως θερμῆς, προσεγγίζοντας
πρὸς σέ, Τάφε πανένδοξε.

Πανάγιε Τάφε τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Σὺ ἀνεδείχθης τῷ ὄντι πηγὴ ζωῆς, νεκρὸν εἰσδεξάμενος τὸν ἀεί-
ζων Χριστόν, τὰς ἡμετέρας ψυχὰς, νεκρωθείσας, ζωῶσαι δεόμεθα.

Δ ό ξ α.

Πανυπερσέβαστε Τάφε τοῦ Ἰησοῦ, ψυχῆς παραμύθιον, οἰκουμένης
φωτισμός, καύχημα καὶ κλέος εὐσεβῶν, τοὺς προσκυνοῦντάς σε
κινδύνων ἀπάλλαξον.

Κ α ι ν υ ν. Θεοτοκίον.

Εξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ὦ Ἀγνή, ἀσπύρως συνέλαβες τὰ
τῶν ὀλῶν ποιητὴν, ταφήν ὑποστάντα δι' ἡμᾶς, καὶ ἐξαναστάντα,
καὶ κόσμον ζωώσχητα.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Υπερεκπλήττομαι ἐν σοὶ, ὦ πανάγιε Τάφε, ἐννοῶν σου τὴν χάριν,
ἦν ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, ὑπερεκβλύζων πιστοῖς τὴν χρυσόφρετον θείαν
λαμπρότητα.

Δεδοξασμένε τοῦ Χριστοῦ καὶ τρισόλβιε Τάφε, λαβὼν ἐν τοῖς σοῖς
κόλποις τοῦ φωτός τὸν χορηγόν, ἐδείχθης πραγματικῶς φωτοφόρος
θρόνος τοῦ Παντάνακτος.

Δεῦτε συνέλθωμεν πιστοὶ, συγκροτῆσαι χορείαν, τῷ φωσφόρῳ
νυμφίῳ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, ὡς ἐκ παστάδος λαμπρᾶς, ἐκ Τάφου
ἐνδόξως ἀνατείλαντι.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν.

Δὸς πανάχραντε καὶ ἡμῖν, ἐκ πόθου παρεστῶσι τῷ ζωοδόχῳ Τά-

φω τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ πολλῶν κινδύνων ἀπολύτρωσιν.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου ἀγαθῇ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ἀμολογίας σου.

Εἴτα ὁ Ἱερεὺς λέγει τὰς συνήθεις αἰτήσεις· καὶ μετὰ τὸ,
 Ὅτι ἐλεήμων, ψάλλομεν τὸ
 Κάθισμα. Ἦχος α΄.

Τὸν Τάφον σου Σωτὴρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου ἐγένοντο κηρύττοντος γυναιξὶ τὴν ἀνάστασιν· σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότη δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Ῥδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Πανάγιε Τάφε τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Οἱ θεῖοι ἄγγελοι περιφρούρουν σε, λευκοφόροι ὀφθέντες ταῖς γυναιξίν, εὐαγγελιζόμενοι τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Ἰησοῦ τριήμερον ἐξανάστασιν.

Ὡς ἄλλος ἥλιος πηγάζεις ἑλλαμψιν τοῖς πιστῶς προσιοῦσί σοι, εὐκλεῶς εὐφραίνων τὰ σύμπαντα, καὶ ἀγιάζων τὰς ψυχὰς ὀρθόδοξων, παμμακάριστε.

Τάφε πανάγιε, τίς διηγῆσεται, τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας σου δωρεὰς, ἃς ἔχεις, πανσέβαστε, τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ χρηματίσας οἰκητήριον.

Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικὸν τόπον ἀγιάσματος, σὲ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελέξατο.

Ῥδὴ ε΄. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Πανάγιε Τάφε τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Μέγα κειμήλιον ἀληθῶς ἀνεδείχθης τοῦ κόσμου παντός, Τάφε ὑπέρφωτε, δέομαι, ταῖς αὐγαζούσαις σου λαμπηδόσι καὶ ἐμοῦ τὴν ἐσκοτισμένην καρδίαν καταύγασον.

Μόνε μακάριε Ἰησοῦ, δεῖξον μακαρίους καὶ ἡμᾶς, τοὺς ἀναξίως τὸν οἶχόν σου τοῦτον κατοικοῦντας, καὶ τὸν πανάγιον Τάφον σου ἀνυμνοῦντας, καὶ σὲ δοξάζοντας.

Δοχεῖον πάμφωτον τοῦ Χριστοῦ, τὰς τῶν ὀρριζόντων σοι ψυχὰς πόθῳ καταύγασον δέομαι, καὶ οὐρανίαν χάριν κατὰπεμψον αὐταῖς, ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς καὶ ὑμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ κόσμου, γεννηθεῖς καὶ σωτηρία ἐγένετο τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ ἄδου πυλῶν ρυόμενος, ἐκ τάφου ἐξανιστάμενος.

Ῥδὴ ς΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Πανάγιε Τάφε τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Ὡς πύρινον στύλον σε καθορῶμεν οἱ πιστοὶ, ὃ Τάφε πανσεβάσμιε, πρὸς νομάς ὁδηγοῦντα τοὺς εὐσεβεῖς τῆς μακαριότητος, ἧς καὶ τύχοιμεν πάντες θεία χάριτι.

Σκέπε, φρούρει, φύλαττε, εὐσεβεῖς προσκυνητάς, ὅσοι περ μετὰ πίστεως παρορῶσιν ἐφόδους τῶν πειρατῶν, καὶ τόπου δυσχέρειαν, ὅπως σε κατελθόντες περιπτύξωνται.

Ἰκέσιον δέησιν δέξαι, ὃ παμβασιλεῦ, τῶν θερμῶς δεομένων σου.

καὶ εἰρήνην παράσχου τῶν δυσχερῶν ἀπαλλάττων ἅπαντας, πίστει προσιόντας τῷ θεῷ Τάρῳ σου.

Θ ε ο τ ο κ ί ο ν .

Νεκροῦται ὁ θάνατος, καταργεῖται καὶ φθορὰ, τὸ τοῦ Ἀδάμ κατὰκριμα, τῷ καρπῷ σου, ὦ Δέσποινα, προσβαλὼν· ζωὴν γὰρ ἐγέννησας, ἐκ φθορᾶς λυτρουμένην τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Ε ἰ ρ μ ό ς .

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

Εἴτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος· καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ Κοιτάκιον.

Ἦχος β'. Πρὸς τὸ, Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Υπερβολῇ τῆς σῆς ἀγαθότητος, Κύριε, ἐνηθρώπησας Θεὸς ὢν ἀπερίγραπτος, ἵνα τῆς κατάρας ἐλευθερώσης τὸν Ἀδάμ, καὶ ἀπαθανάτισας ὡς ἀγαθός, εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐπαναγάγῃς λαμπρότητα, ἔσπευσας εἰς ὁδύνας, εἰς πάθη καὶ ἀτιμίας, σταυρωθεὶς καὶ ταφείς καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ τριήμερος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Ανάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχος. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Ὁ Ἱερεὺς, Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ, Πᾶσα προή. Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτ', σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἡρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. Τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν, ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς·

ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἶδμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητής, καὶ ἔρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος μαθητής προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μὲν τοι εἰσῆλθεν. Ἐρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος μαθητής, ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε καὶ ἐπίστευσεν· οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφὴν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι. Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί.

Δόξα. Ἦχος β'.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς ἢ ἐν μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Κ α ι ν ο ν .

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Εἴτα, τὸ παρὸν Τροπάριον. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τάφε πανκοῖδιμε, σὺ ἀληθῶς ἀνεδείχθης Θεοῦ τοῦ παντάνακτος παλάτιον ἐνδοξον καὶ ὑπέρφωτον, πάσης γῆς καύχημα, τῶν πιστῶν εὐκλεία, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων στήριγμα, πάντων τῶν ὁσίων διάσωσμα, ἐστώτων ἡ ἀσφάλεια, καὶ τῶν πεπτωκότων ἀνθρώπων, κόσμου σωτηρία, καὶ πάντων τῶν ἐν σκότει φωτισμός· υἱὸς φωτὸς ἡμᾶς ποίησον, τοὺς πίστει τιμῶντάς σε.

Ὁ Ἱερεὺς, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς ἔθος.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιροῖς.

Ὡδὴ Ζ'. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Πανάγιε Τάφε τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Εὐλαβῶς περιπτυσσόμενοι τὸν Τάφον σου, θαρραλυνόμενοι Ἰησοῦ,

ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ συγκατάβασιν τὴν σὴν, πόθῳ ἀνακράζοντες ὁμοῦ· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Νεκρὸς ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ κατεχόμενος, Δέσποτα Χριστέ μου Ἰησοῦ, τίθεσαι συγκαταβάσει ἐν μνήματι καινῷ, θρηνοῦντος καὶ κράζοντος θερμῶς· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Καθαγίασον ψυχάς τε καὶ τὰ σώματα, εὐσπλαγχνε οἰκτίρμον Ἰησοῦ, τῶν σοὶ διαστελλόντων δικπόντιον ἑδὼν, καὶ δὸς μετὰ πίστεως βοᾶν· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν .

Πλαστήριον τῆς φύσεως σὺ πέφυκας, μόνη θεομακάριστε· τὸν ἐπ' ὧμων γὰρ Χερουβὶμ καθήμενον Θεὸν ἀγκάλαις βαστάζουσα βοᾶς· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Πανάγιε Τάφε τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Ανυμνῷ, θεῖε Λόγε, τὴν συγκατάβασιν, ἣ περ ἐχρήσω δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, σάρκα προσλάβων, τῷ θανάτῳ παρέδωκας, ἵνα ἀθανάτισῃς ἐμὲ τὸν τεθνεῶτα.

Τὰ οὐράνια πάντα ὑπερεκπλήττονται, νεκρὸν σε καθορῶντα, Λόγε, ἐν μνήματι, δόξης δὲ τῆς σῆς ἐπληρώθη τὰ σύμπαντα, ὅτε ἐξα νέστης τριήμερος ἐκ Τάφου.

Λελαμπρυσμένε Τάφε καὶ θεοδόξαστε, πόσων ἡμῖν χαρίτων γέγονας πρόξενος! θνήσκοντες ποτὲ, διὰ σοῦ νῦν ζωοῦμεθα· ἔθεν σε τιμῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν .

Χρυσσαυγὴς σε λυχνία προδιέτύπωσε, δεξαμένην ἀφράστως φῶς τὸ ἀπρόσιτον, γνώσει τῇ αὐτοῦ καταυγάζον τὰ πέρατα· ἔθεν σε ὑμνοῦμέν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Πανάγιε Τάφε τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι.

Σὺ ὑπεδέξω νεκρὸν καὶ ἄφωνον, ὃν σὺ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, χαριτωθεὶς ὄντως ὡς ἄλλος οὐρανός, δόξῃ λελαμπρυσμένος, πανυπερσέβαστε Τάφε τοῦ Σωτῆρος, εὐλαβῶς σε μακαρίζομεν.

Μισθὸν ἐξ ὕψους εὐρεῖν, Πανάγιε, τοὺς εὐλαβῶς ἀσπαζομένους σε καταξίωσον, καὶ τὰ ζιζάνια πάντα τοῦ πονηροῦ, ξίφει ἡκονημένῳ τῆς θείας χάριτος, ταχέως ἐκκόψας, ἀβλαβεῖς ἡμᾶς συντήρησον.

Τριάς ἀμέριστε καὶ συνάναρχε, μεμεριμένη δὲ ἐν μόναίς ταῖς ὑποστάσεσιν, ὑπὲρ νοῦν καὶ κατάληψιν πᾶσαν κτιστὴν, Πάτερ, Λόγε, καὶ Πνεῦμα, στηρίξον ἅπαντας, τοὺς ἐν κατανύξει τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θ ε ο τ ο κ ι ο ν .

Ρωσθεὶς δυνάμει τῇ σῇ καὶ χάριτι, σοὶ τὴν ὁδὴν προθύμως ἀναμέλπω πανάμωμε· ἀλλὰ ταύτην πρόσδεξαι, Παρθένε ἀγνή, χάριν ἀντιδοῦσα σοῦ τὴν πολύφωτον, ἐκ τῶν ἀκηράτων θησαυρῶν, θεομακάριστε.

Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν σὺ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ, Πάναγνε, ὥράθη βροτοῖς Λόγος σαρκακωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Εἶτα τὸν Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.

Καὶ τὸ ἐξῆς Τροπάριον. Ἦχος πλ. β'.

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν, καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ Τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου σῶμα· ἐσκύλευσας τὸν ἄδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπῆλ-

σας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου. Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν ἀγίαν Μορτὴν ταύτην. καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἔθος. Εἶτα τὴν εὐχὴν, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ παναγίου καὶ ζωοδόχου Τάφου ψάλλομεν τὰ παρόντα Τροπάρια.

Πρὸς τὸ, Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Δεδοξασμένε Κυρίου, καὶ παμμακάριστε Τάφε, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στέφος, καὶ εὐσεβείας τὸ κλέος, τοῦ σπρσχυνοῦντάς σε σκέπε, ἀπὸ παντοίων κινδύνων.

Τοὺς ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας, καταφιλοῦντάς σε σῶζε, ἀπὸ δεινῶν ἀλγηδόνων, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων, τῇ χάριτί σου, ὦ Θεῖε, καὶ παναοίδιμε Τάφε.

Εἰς ὕψους παρέχε χάριν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πόθῳ, πανάγιε τοῦ Σωτῆρος, καὶ θεοφώτιστε Τάφε. σὺ γὰρ νεκρὸν ὑπεδέξω, τῆς χάριτος τὸν δοτῆρα.

Θεοτοκίον.

Ἡμεῖς ἐν σοὶ καυχώμεθα, Θεοτόκε, καὶ πρὸς Θεόν σε ἔχομεν προστασίαν· ἐκτείνόν σου τὴν χεῖρα τὴν ἀμαχον, καὶ θραῦσον τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· σοὶς ἐξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν ἐξ ἁγίου.

Εἶτα τὸ, Δι' εὐχῶν.

Εὐχὴ εἰς τὸν ἱεράγιον καὶ ζωοδόχον Τάφον τοῦ Κυρίου.
Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἡ ἀρχίφωτος τοῦ Πατρὸς σοφία καὶ δύνამις, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ διὰ τῆς σῆς ἀφάτου ἐνανθρωπήσεως φωτίσας ἡμᾶς ἐσκοτισμένους τῇ ἀμαρτίᾳ, καὶ ἀπαθανάτισας νενεκρωμένους τῇ πονηρᾷ συμβουλίᾳ τοῦ ὄφους· ὁ σταυρικὸν καὶ ἐπονείδιστον θάνατον δι' ἡμᾶς ἐν σαρκὶ ὑπομείνας· ὁ ἐν μνήματι καὶνῷ ὑπὸ τοῦ εὐσχήμονος Ἰωσήφ ταφῆναι καταδεξάμενος, καὶ τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι ἐν δόξῃ εὐδοκήσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, ἵνα τὴν πεπτωκυῖαν φύσιν ἡμῶν συνεγείρῃς τῇ τριήμερῳ ἐγέρσει σου· ὁ τὸν πανάγιον καὶ ζωοδόχον σου Τάφον ὑπεραυγάσας τῇ ὑπερφώτῳ δόξῃ σου, εἰς μαρτύριον τῆς τριήμερου καὶ ἐνδόξου σου ἀναστάσεως· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ ἀναξίων δούλων σου, καὶ συγχωρήσας ἡμῖν τὰ ἐκούσια καὶ ἀκούσια ἁμαρτήματα, τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Ἀγγόλοις σου· περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου· φροῦρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου· ἐκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας. Μνήσθητι Κύριε τῶν περιεστώτων προσκυνητῶν τοῦ παναγίου καὶ ζωοδόχου σου Τάφου, καὶ ἐλέησον αὐτοὺς κατὰ τὸ πλήθος τοῦ ἐλέους σου· τὰ ταμεῖα αὐτῶν ἐμπλήσον παντὸς ἀγαθοῦ· τὰς συζυγίας αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ διατήρησον, τὰ νήπια ἐκθρεψον, τὴν νεότητα παιδαγωγήσον, τοῖς πλέουσι σύμπλευσον, τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδευσον, τοὺς νοσοῦντας ἰάσαι, χηρῶν πρόσθηθι, ὀρφανῶν ὑπεράσπισον, δὸς πᾶσι τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα. Μνήσθητι Κύριε τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως αἰωνίου κεκοιμημένων ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα καὶ ὀνόματα αὐτῶν ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν παραδείσῳ τρυφῆς. Μνήσθητι Κύριε ἐν τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου παντὸς τοῦ λαοῦ σου, τῶν συμπαρόντων καὶ συνευχομένων ἡμῖν, καὶ πάντων τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐν παν-

τὴν δόξαν σου, καὶ πᾶσι χορήγησον τὸ μέγα σου
 ἔλεος. Σὺν γάρ ἐστιν τοῦ ἐλεεῖν καὶ σώζειν ἡμᾶς, Χριστὲ ὁ Θεὸς
 ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν, εὐχαριστίαν καὶ προσκύνησιν ἀναπέμ-
 πομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ
 καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
 αἰώνων. Ἀμήν.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα.

